

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคเอเชีย-แปซิฟิกใต้

ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม - พฤศจิกายน - ธันวาคม 2018

ประเทศเมียนมาร์ (พม่า)

1	การรู้จักบุคคลที่ใช้ / 6 ตุลาคม 2018	3
2	น้ำแห่งชีวิต / 13 ตุลาคม 2018	5

ประเทศกัมพูชา

3	มือที่ล้อยอยู่เหนือร่างกาย / 20 ตุลาคม 2018	7
4	ประสบการณ์ในโบสถ์ / 27 ตุลาคม 2018	9

ประเทศฟิลิปปินส์

5	ขึ้นบนสำหรับพระเจ้า / 3 พฤศจิกายน 2018	11

ประเทศอินโดนีเซีย

6	นายแพทย์ที่เทศนา / 10 พฤศจิกายน 2018	14
7	การเยียวยาด้วยมะนาว / 17 พฤศจิกายน 2018	16
8	หนังสือจากหลุมขยะเปลี่ยนแปลงชีวิต / 24 พฤศจิกายน 2018	18
9	วางยาพิษโดยแม่วันดี / 1 ธันวาคม 2018	21

ประเทศติมอร์ตะวันออก

10	พระคัมภีร์ทำให้งงงัน / 8 ธันวาคม 2018	24

ประเทศไทย

11	ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ / 15 ธันวาคม 2018	27
12	การอธิษฐานเพื่อน้องสาวที่หายไป / 22 ธันวาคม 2018	29
13	รายการโรงเรียนวันสะบาโตที่สิบสาม / 29 ธันวาคม 2018	32

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 ตุลาคม 2018

การรู้จักบุคคลที่ใช้

เล่าโดย ซามูเอล ซอร์...ประเทศเมียนมาร์

โดยทั่วไป ความสัมพันธ์มีความจำเป็นในประเทศเมียนมาร์ ไม่ใช่ว่า “คุณเป็นใคร หรือคุณมีอะไรบ้าง แต่คุณรู้จักกับใคร” ต่างหากที่สำคัญ เรื่องอย่างนี้ผู้คนยอมรับกันในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในประเทศเมียนมาร์ เรามีโรงเรียนประถม-มัธยมชื่อ “ย่างกอน” (Yangon) ซึ่งตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 1975 ซึ่งก็คือ 43 ปีมาแล้ว และเรามีเด็กมาลงทะเบียนเรียนมากขึ้นตามลำดับ ปัจจุบันเรามีอาคารเรียนขนาดเล็กสองหลัง และสามารถรองรับนักเรียนเต็มที่ได้ 650 คน

เมื่อหกปีที่แล้วเราได้รายงานไปยังสำนักใหญ่ของคริสตจักรที่สหรัฐอเมริกาถึงความต้องการขยายอาคารเรียนมากขึ้น และในปี 2012 ทางสำนักงานใหญ่ได้ตัดสินใจแบ่งเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสามให้

เรานำมาส่วนหนึ่ง เพื่อมาสร้างอาคารเรียนเพิ่มขึ้น เมื่อทราบว่าเราจะได้รับเงินมาสร้างอาคารเรียน สำนักงานสหมิชชันเมียนมาร์ได้ยื่นขออนุญาตก่อสร้างอาคารเรียนของโรงเรียน “ย่างกอน” แต่ใบอนุญาตให้สร้างอาคารเรียนยังไม่ได้รับการอนุมัติ ในต้นปี 2015 มีการเลือกคณะผู้นำใหม่ของ สหมิชชันชุดใหม่ และมีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ให้ติดตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเรียนของโรงเรียน “ย่างกอน” อีกครั้งหนึ่ง แต่เวลาผ่านไปหลายเดือนยังไม่ประสบความสำเร็จ ในกลางปลายปี 2015 นั้นเองเมื่อประธานของสำนักงานภาคเอเชีย-แปซิฟิกได้ คืออาจารย์ ดร. ซามูเอล พอล ซึ่งมีเชื้อชาติเป็นชาวเมียนมาร์โดยกำเนิดได้เดินทางมาเยี่ยมงานของพระเจ้า ในประเทศเมียนมาร์ เมื่อได้ทราบถึงปัญหาในเรื่องนี้ ได้กล่าวหนุนใจให้คณะผู้นำให้ทำการอธิษฐานในเรื่องนี้เป็นพิเศษ

คณะกรรมการของสหมิชชันได้เลือกรองผู้อำนวยการโรงเรียนย่างกอนให้เป็นผู้ติดตามเรื่องใบอนุญาตก่อสร้างโรงเรียน พระเจ้าได้ทรงนำเขาไปพบกับสุภาพสตรีคนหนึ่ง ซึ่งมีตำแหน่งสูงในกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อเธอได้ทราบว่ารองผู้อำนวยการโรงเรียนย่างกอนมาติดขออนุญาตสร้างอาคารเรียนของโรงเรียน “ย่างกอน” เธอได้เรียกให้เขาไปพบและบอกกับรองผู้อำนวยการโรงเรียนว่า “ฉันเรียนสำเร็จชั้นมัธยมปลายมาจากโรงเรียนย่างกอนเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน แม้ว่าฉันไม่ได้รับเชื่อเป็นคริสเตียนแอดเวนติส แต่ฉันได้เรียนรู้คำสอน และปรัชญาด้านการศึกษาของแอดเวนติส ฉันรู้สึกประทับใจในโรงเรียนมาก จึงส่งลูกสองคนของฉันไปเข้าเรียนในโรงเรียน “ย่างกอน” ปัจจุบันคนหนึ่งอยู่ในเกรด 10 และอีกคนอยู่ในเกรด 12 ปีสุดท้าย

“ฉันรับปากจะช่วยดำเนินการ ติดต่อข้าราชการระดับสูง ผู้มีอำนาจเซ็นรับใบอนุญาตก่อสร้างโรงเรียนให้กับโรงเรียนย่างกอน สถาบันที่ฉันรักให้” และหนึ่งเดือนต่อมา คริสตจักรฯได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารเรียนใหม่ได้ ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำไปพบบุคคลที่ใช้ ...หลังจากเสียเวลาไปหลายปีในการยื่นขออนุญาต ที่สุดท้ายโรงเรียนได้รับการช่วยเหลือจากศิษย์เก่าของโรงเรียน “ย่างกอน” เอง

ดังนั้นในปลายปี 2017 คือปีที่แล้ว เราทั้งหลายได้มาร่วมกันในพิธีเปิดอาคารเรียนสูงหกชั้นของโรงเรียน “ย่างกอน” ประธานของสำนักงานใหญ่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส คือศาสตราจารย์ เท็ด เอ็น. ซี. วิลสัน และอีกหลายท่านได้ให้เกียรติมาร่วมแสดงความยินดีในพิธีเปิดอาคารใหม่

ประธานวิลสันได้กล่าวหนุนใจว่า ให้ท่านทั้งหลายเทิดพระเยซูให้เป็นหัวใจของการศึกษาเสมอ เพราะโรงเรียนย่างกอนแห่งนี้ได้กลายเป็น “ศูนย์กลางแห่งอิทธิพลที่สำคัญ” ที่จะแพร่ข่าวของพระเยซูให้กับประชากรของเมืองใหญ่แห่งนี้ที่มีประชากรถึงห้าล้านคน

เหรียญกษาปณ์ของโรงเรียน “อย่างกอน” ชื่อ “เวสเลย์ โด” ขอกล่าวขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตในไตรมาสที่สองของปี 2012 จนสามารถนำมาสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนอย่างกอนในครั้งนี้ได้

ในจำนวนค่าก่อสร้างอาคารเรียนหกชั้นของโรงเรียนอย่างกอน รวมเครื่องเฟอร์นิเจอร์ การเดินสายไฟฟ้า และน้ำประปา ราคารวม 1.3 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 42 ล้าน 6 แสนบาท) จำนวน 300,000 ดอลลาร์มาจากโรงเรียนวันสะบาโต จำนวน 425,000 ดอลลาร์จากการบริจาคส่วนบุคคล และการขายที่ดินของคริสตจักรในประเทศเมียนมาร์หนึ่งแปลง และจากสำนักงานใหญ่คริสตจักรฯ จากกองทุนโอกาสที่เปิดให้ 400,000 ดอลลาร์ จำนวน 200,000 มาจากสำนักงานภาคเอเชียแปซิฟิกใต้ และจากแอ็ดดร้า 50,000 ดอลลาร์

ผู้อำนวยการโรงเรียน “อย่างกอน” ชื่อ “ซอร์ เลย์ วาห์” กล่าวว่า โรงเรียนมีเป้าหมายเป็นประกาศาสองแสงสว่างแก่ประชาชนทั้งใกล้ และไกล อาคารใหม่จะรองรับนักเรียนได้ทั้งหมด 800 คน และเราสามารถรับนักเรียนได้มากขึ้น ถ้าเราปรับปรุงอาคารเก่าด้วย จำนวนนักเรียนเมื่อปีที่แล้ว (เมื่อเขียนข่าว) มี 648 คน และในจำนวนนี้ 28 เปอร์เซ็นมาจากครอบครัวแอ็ดเวนตีส

อาจารย์ ดร. ซามูเอล พอล ประธานของสำนักงานภาคเอเชียแปซิฟิกใต้กล่าวว่า การได้รับใบอนุญาตในการสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ในครั้งนี้ นับเป็นการอัศจรรย์โดยแท้ ที่พระเจ้าทรงนำผู้ติดตามเรื่องใบอนุญาตก่อสร้างให้ไปพบกับศิษย์เก่าของโรงเรียนอย่างกอนอย่างอัศจรรย์

เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “เมื่อเราไว้วางใจในพระเจ้า มีความเชื่อในพระองค์ และแสวงหาการช่วยเหลือจากพระองค์ พระเจ้าจะทรงทำให้กิจการนั้นสำเร็จ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ใกล้เราเสมอ เพราะเรากำลังทำงานของพระองค์” (จากหนังสือ “คำพยานของคริสตจักร” เล่ม 9 หน้า 107)

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- สำนักงานสหมิชชั่นในประเทศเมียนมาร์ มีโบสถ์รวม 233 แห่ง และมีสมาชิก 30,920 คน มีประชากรทั่วประเทศ 52,414,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน มีแอ็ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 1,695 คน
- ประเทศเมียนมาร์มีโรงเรียนฝึกอบรมศาสนาจารย์ 2 แห่ง เพื่อฝึกอบรมศาสนาจารย์ มีโรงพิมพ์ 1 แห่ง และโรงเรียนส่งคำสอนพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ 1 แห่ง

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 ตุลาคม 2018

น้ำแห่งชีวิต

เล่าโดย ทรานควิ เวอร์การา วัย 44 ปี...ประเทศเมียนมาร์

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า การแสดงออกซึ่งความกรุณาเล็กๆ ได้ปูทางไปสู่การเปิดโรงเรียนในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ณ ชายแดนประเทศเมียนมาร์กับประเทศไทย ซึ่งไม่ให้ความเป็นมิตรในตอนเริ่มต้น

คนหนุ่มสาวจากสองประเทศจำนวน 32 คน คือนักศึกษาจากวิทยาลัยแอดเวนติสท์ฮ่องกง และนักศึกษาจากประเทศเกาหลีใต้รวมตัวกัน มาทำงานมิชชันนารีจิตอาสาที่ชายแดนประเทศเมียนมาร์ ต่อเขตกับประเทศไทย เป้าหมายของพวกเขาคือการสอนดนตรีให้กับเด็กๆ ในหมู่บ้าน และเทพื้นปูนซีเมนต์ให้กับศูนย์เด็กเล็กในหมู่บ้าน ขณะเดียวกันให้การช่วยเหลือชาวอพยพชาวเมียนมาร์ซึ่งอาศัยอยู่ตามชายแดนประเทศเมียนมาร์และประเทศไทย

ในตอนเริ่มต้นของสัปดาห์แรกมีมิชชันนารีจากประเทศไทยสองคนชื่อทรานควิ และเพื่อนผู้อาสาทำหน้าที่เป็นช่างภาพได้เดินทางมาร่วมงานด้วย พวกเขาซ่อนมอเตอร์ไซค์ไว้จากชายแดนประเทศไทยใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง ก็ไปถึงหมู่บ้านเป้าหมายในประเทศเมียนมาร์ที่กลุ่มมิชชันนารีจากสองประเทศมาทำงาน

ในหมู่บ้านที่กลุ่มมิชชันนารีไปทำงาน มีความขัดสนเรื่องน้ำดื่ม น้ำใช้ พวกเขาต้องนำถังหรือไปป์ไปหาน้ำจากลำธารที่มีน้ำสะอาดห่างออกไปจากหมู่บ้าน 1 ไมล์ (1.6 กิโลเมตร)

ในกลุ่มของคนหนุ่มสาวจากเกาหลีมีคนหนึ่งชื่อ “จานิช สุข ชิง” เธอมีความสงสารชาวบ้านมาก ที่ต้องไปหาน้ำจากที่ไกลเช่นนั้นเมื่อหาน้ำมาดื่ม และใช้ในครัวเรือน เธอจึงเรียกเพื่อนๆ จิตอาสาทั้งหมดมาประชุมกัน พวกเขาตัดสินใจบริจาคเงินจำนวน 50,000 บาท (ประมาณ 1,500 ดอลลาร์) จากกองกลางเพื่อจะซื้อท่อให้น้ำวางระบบประปาจากแหล่งน้ำมายังหมู่บ้าน เงินกองทุนมิชชันนารีอาสาจำนวนนี้ เป็นเงินที่เหลือจากการใช้จ่ายต่างๆ ที่หนุ่มสาวได้รณรงค์ขึ้นมา เพื่อดำเนินงานมิชชันนารีเกี่ยวกับนี้

เมื่องานสอนดนตรี การเทพื้นซีเมนต์ที่ศูนย์เด็กเล็ก และการวางท่อประปาจากแหล่งน้ำสู่หมู่บ้านได้เสร็จลงในเวลาที่กำหนด คนหนุ่มสาวจากเกาหลี และจากฮ่องกง และจากประเทศไทยต่างเดินทางกลับภูมิลำเนา พวกเขา นำเอารูปภาพกิจกรรมไปแสดงให้เพื่อนๆ และผู้มีส่วนในการช่วยรณรงค์หาเงินทุนให้ พวกเขาต่างขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงนำหนุ่มสาวมิชชันนารีอาสาได้ทำการประสบความสำเร็จด้วยดี

สิ่งที่ดีที่สุดเกิดขึ้นในหมู่บ้านที่คนหนุ่มสาวจากสามประเทศเดินทางไปทำงานแห่งความรัก และให้ความช่วยเหลือ โครงการท่อประปายังเกิดผลดีกว่า “น้ำสำหรับกิน และใช้ เพราะชาวบ้านเริ่มให้ความสนใจใน “น้ำแห่งชีวิต” คือพระกิตติคุณแห่งความรอดของพระเยซู”

“ตอนแรกชาวบ้านมีศาสนา และความเชื่อของพวกเขาเอง และไม่ต้องการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์” ทรานควิ ครุมิชชันนารี ที่ขี่มอเตอร์ไซค์จากประเทศไทยไปสมทบกล่าว “แต่เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์การกระทำที่แสดงถึงความรัก และความเห็นอกเห็นใจจากคริสเตียน พวกเขาต้องการมีโรงเรียนสำหรับเด็กๆ ของพวกเขา”

ศาสนาจารย์ในท้องถิ่นใกล้เคียงที่ประเทศเมียนมาร์คนหนึ่ง เดินทางเข้าไปเยี่ยมหมู่บ้าน ที่กลุ่มคนหนุ่มสาวมิชชันนารีเข้าไปสอนดนตรี และต่อท่อประปา ได้รับการต้อนรับจากชาวบ้านอย่างอบอุ่น เมื่อชาวบ้านบอกว่าพวกเขาต้องการโรงเรียนสำหรับเด็กๆ ศาสนาจารย์ก็ได้แนะนำชาวบ้านให้ประชุมกัน ถ้าเสียงส่วนมากต้องการเช่นนั้น ก็ให้เขียนเป็นหนังสือร้องขอขึ้นมา และเขาเองจะนำไปส่งยังสำนักงานมิชชันให้ ซึ่งหัวหน้าหมู่บ้านได้ทำตาม

คำแนะนำ ดังนั้นเมื่อศาสตราจารย์คนนั้นได้เดินทางกลับในอีกสองวันต่อมา เขาได้เดินทางกลับพร้อมกับจดหมายฉบับดังกล่าว

จากจดหมายร้องขอดังกล่าว คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้เปิดโรงเรียนขึ้นในหมู่บ้านแห่งนั้นในเดือนมิถุนายนปี 2016 ปัจจุบันปี 2018 มีเด็กนักเรียนรวม 40 คน เป็นชั้น ป. 1 ป. 2 และ ป. 3 ในจำนวนนี้มีเด็ก 4 คนจากหมู่บ้านใกล้เคียงเดินเท้ามาเรียนด้วย

“วันนี้ชาวบ้านแห่งนี้ และเด็กทุกคนมีความสุข” นี่เป็นรายงานจาก **มิสเตอร์ทรานควิ มิซชันนารี** จากประเทศไทยซึ่งได้เดินทางเข้าไปเยี่ยมหมู่บ้านแห่งนี้หลายครั้ง จากชายแดนประเทศไทย และส่งรายงานเข้ามาว่า “ชาวบ้านมีระบบน้ำประปาใช้ และมีโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสสำหรับเด็กๆ ในหมู่บ้าน ซึ่งเริ่มต้นด้วยความรัก และความกรุณาของเหล่าเยาวชนอาสาจากโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสเกาหลี และจากวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสฮ่องกง (และจาก **มิสเตอร์ทรานควิ และเพื่อนจากประเทศไทย**) ในปี 2015

ทรานควิ อายุ 44 เป็นครูมิชชันนารีในประเทศไทย ปัจจุบันเป็นครูสอนพลศึกษาและศิลปะ ที่โรงเรียนนานาชาติแอ๊ดเวนตีสมิชชัน-โคราช (มีตั้งแต่เกรด 1-9) ตั้งอยู่ที่ อ.เมือง จ. นครราชสีมา (โคราช) ประเทศไทย โรงเรียนนี้จะได้รับส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ (2018) ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ถวายเงินช่วยเหลือพันธกิจของพระบิดา และพระบุตรทั่วโลกตลอดมา รวมทั้งในครั้งนี้ด้วย ขอพระบิดาทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศเมียนมาร์ เดิมเป็นที่รู้จักในชื่อว่า “ประเทศพม่า”
- ชาวเมียนมาร์ใช้เปลือกของต้นไม้ชนิดหนึ่งเรียกว่า “ต้นทานาคา” นำมาบดเป็นผง จะมีลักษณะคล้ายแป้งสำหรับเป็นเครื่องประทึนผิวสามารถกันแสงยูวีได้ ทำให้ผิวหนังเต่งตึง
- อาหารทั่วไปของชาวพม่ารวมถึง ข้าวหนึ่งถ้วยไอน้ำร้อน ปลา เนื้อสัตว์ ผัก และต้มซุบ ซึ่งอาจนำมาเสิร์ฟ หนึ่งอย่าง หรือหลายอย่าง จากนั้นใช้ปลายนิ้วบีบรวมข้าวสวยเป็นก้อน ที่ผสมเข้ากับอาหาร (กับข้าว) แล้วป้อนเข้าปาก
- ชาวเมียนมาร์มีธรรมเนียมการใช้โสร่งสำหรับสวมได้ทั้งชาย และหญิง ชายสวมในลักษณะโสร่ง ผู้หญิงทำเป็นลักษณะผ้าถุง ส่วนเสื้อชายและหญิงมีลักษณะแตกต่างกัน
- ในภาคเหนือสุดของประเทศพม่า มีทะเลสาบแห่งหนึ่งเรียกชื่อว่า “ทะเลสาบอินเล” ชาวพื้นเมืองเรียกว่า “ชาวอินทรา” ทะเลสาบแห่งนี้ชาวเรือ แทนที่จะใช้มือพาย หรือแจวเรือ พวกเขาใช้เท้าในการแจวเรือ ในทะเลสาบแห่งนี้มีต้นไม้น้ำชนิดหนึ่งคล้ายผักตบชวา ชื่อว่าต้น “ไฮยาซินธ์” ซึ่งขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น ชาวอินทราได้โกยต้นไม้น้ำชนิดทับซ้อนกันหลายชั้น ปล่อยทิ้งไว้ต้นไม้นี้จะกลายเป็นเหมือนเกาะลอยน้ำได้ ใช้สำหรับเป็นที่ปลูกพืชผักต่างๆ ไว้สำหรับรับประทานในครัวเรือน หรือขายได้ เจ้าของสามารถเคลื่อนย้ายเกาะไปยังที่ว่างอื่นได้ หรือซื้อขายเปลี่ยนมือได้ เมื่อต้นพืชยุบตัวลง ก็โกยต้นใหม่เข้าไปใหม่ ทำการตกแต่งเตรียมการเพาะรอบใหม่ต่อไป
- ชาวเมียนมาร์ มีเทศกาล “ชิงยัน” ซึ่งเป็นอันเดียวกับประเพณี “สงกรานต์” สาธารณรัฐไทย เทศกาลนี้กินเวลาสี่วัน เป็นการเฉลิมฉลองที่ชาวเมียนมาร์ และนักท่องเที่ยวชอบมาก
- พื้นที่แถบภูเขาประเทศเมียนมาร์เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นแหล่งของเพชรนิลจินดาอันอุดม ประมาณ 90% ของทับทิมมาจากเมียนมาร์ ส่วน “ไพลิน” และ “หยก” ก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 20 ตุลาคม 2018

มือที่ลอยอยู่เหนือร่างกาย

เล่าโดย สม อัน วัย 40 ปี...ประเทศกัมพูชา

สม อัน เมื่อเติบโตจำความได้ ก็เห็นว่าเขาอยู่กับแม่คนเดียว เพราะพ่อได้หย่ากับแม่ตั้งแต่เขายังเป็นเด็กทารก แม่ของเขาเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว อาศัยอยู่ในบ้านของคุณตาของเขา ในเมือง “ดอนเคย์” ซึ่งเป็นเมืองขนาดเล็กอยู่ห่างกรุงพนมเปญ เมืองหลวงไปทางทิศใต้ประมาณ 70 กิโลเมตร

เมื่อเพื่อน ๆ เห็น สม อัน ไปโบสถ์ เพื่อน ๆ ถามเขาว่า เขาสนใจเรียนรู้เรื่องพระเยซูมากเพียงใด เขาตอบว่า “ผมมีความสนใจในเด็กสาวที่น่ารักนิสัยดีคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในโบสถ์มากกว่า จะสนใจเรื่องความรอดในพระเยซู”

วันอาทิตย์วันหนึ่ง ผู้ดูแลโบสถ์ได้เชิญศาสนาจารย์จากคริสตจักรอื่นมาเทศนาให้กับกลุ่มผู้เชื่อสามสิบกว่าคนในโบสถ์ฟัง เพราะโบสถ์นั้นไม่มีศิษยาภิบาลประจำ ดูเหมือนทุกคนที่ฟังได้รับการหนุนใจมาก จึงกล่าวเชิญศาสนาจารย์คนนั้นมาเทศนาให้ฟังหลายครั้งในอีกอาทิตย์ถัดมา ปรากฏว่าศาสนาจารย์ที่รับเชิญให้มาเทศนาเป็นศาสนาจารย์คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งในโอกาสต่อมาอีกหลายเดือนสมาชิกในโบสถ์หมู่บ้านแห่งนั้น ได้ลงมติเปลี่ยนไปขึ้นกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส มีหลายคนได้รับบัพติศมาใหม่ส่วน สม อัน ซึ่งเป็นคนมาเชื่อใหม่ก็ได้รับบัพติศมากับพวกเขาในครั้งนั้นด้วย

เมื่อ สม อัน เรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษา เขาได้เดินทางเข้าไปในกรุงพนมเปญ โดยเขาได้ขอความช่วยเหลือจากโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในเมืองหลวง ศาสนาจารย์ผู้ดูแลโบสถ์ได้จัดห้องเล็กๆ ห้องหนึ่งซึ่งอยู่ในพื้นที่ของโบสถ์ให้เขาอาศัยฟรี ส่วนด้านอาหารการกิน และค่าเล่าเรียน สม อันได้รับความเมตตาจากสมาชิกอาวุโสบางคนในโบสถ์ แต่ค่าใช้จ่ายมากกว่าครึ่งหนึ่ง สม อันต้องอาศัยคุณแม่ และคุณตาจากทางบ้าน

สม อัน สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ ปีแรกเขาเรียนผ่านไปด้วยดี แต่พอขึ้นปีที่สองเขาล้มป่วยตามผิวหนังแสบร้อน มีไข้ค่อนข้างสูงไม่มีเรี่ยวแรง เขาไปหาซื้อยามารับประทาน เขาคิดเองว่า “หรือเราจะป่วยตายในครั้งนี้” ต่อมาเขานึกขึ้นได้ว่า “ทำไมไม่อธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยรักษาโรคให้”

เขาพยายามลุกจากเตียงเพื่อจะคุกเข่าอธิษฐาน แต่กลับล้มลงบนที่นอน เขาพยายามใช้แขนยันตัวลุกขึ้นอีกสองครั้งแต่ล้มเหลว ในครั้งที่สามเขาพยายามรวบรวมกำลังทั้งหมด ลุกขึ้นและคุกเข่าลงที่ข้างเตียง

สม อัน คุกเข่า หลับตาลงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าที่รัก โปรดช่วยข้าพเจ้าให้หายจากโรคที่เป็นอยู่ด้วยเถิด”

ก่อนที่เขาจะอธิษฐานต่อ เขารู้สึกว่ามีแสงสว่างสดใสฉายออกมาจากหน้าผากของเขาเป็นเวลาสองสามวินาที แล้วจางหายไป เขารู้สึกตะลึง และรำพึงกับตนเองว่า “นี่คงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเป็นแน่ !”

พอตั้งสติได้ สม อัน อธิษฐานต่อ “ข้าพเจ้าได้อ่านเกี่ยวกับพระเยซูทรงรักษาโรคต่างๆ ให้กับหลายคนในพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์จะทรงเมตตา รักษาโรคของข้าพเจ้าให้หายเป็นปกติ..ขอคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ช่วยข้าพเจ้าตลอดมา...รวมทั้งครั้งนี้ด้วย ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน”

อธิษฐานเสร็จ สม อัน พยุงตัวขึ้นไปนอนบนเตียงตามเดิม ขณะนั้นเขาหลับตาลง ในหัวนึกเขามองเห็นมือข้างหนึ่งยื่นมา เขามองเห็นจากมือไปถึงข้อศอกปรากฏอยู่เหนือเท้าของเขา รอบๆ แขนนั้นมีแสงสว่างล้อมรอบ แขนและฝ่ามือลอยจากเท้าขึ้นมายังเขา และบริเวณขา พลัน สม อัน รู้สึกว่าอาการเจ็บปวดของเขาบริเวณนั้นได้หายไป จากนั้นแขนและมือเลื่อนมาอยู่เหนือท้องของเขา มือและแขนนั้นเลื่อนขึ้นมาอยู่เหนือส่วนอก และศีรษะของเขา สม

อัน รู้สึกหายจากเจ็บไข้อย่างสมบูรณ์ เขาลองยกขา ยกแขน พลิกตัวเขาทำได้คล่อง ไม่มีอาการติดขัด หรือเจ็บปวดใด ๆ เหมือนคนสบายดีปกติทุกอย่าง

สม อัน ตีตตัวลุกขึ้นนั่ง และยืนขึ้นข้างเตียง แล้วเดินออกไปเปิดประตูห้อง ก้าวออกไปข้างนอกห้องพัก เขาเดิน วิ่ง กระโดดโลดเต้นไปมารอบ ๆ ห้องที่เขาพัก เขาเปล่งออกมาว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า...ขอบพระคุณพระเจ้า ข้าอยู่หลายรอบ...” ตอนนั้น สม อัน อายุ 20 ปีเศษ

หลังจากที่เรียนจบหลักสูตรในมหาวิทยาลัยแล้ว ทางคริสตจักรส่งเขาไปศึกษาหลักสูตรศาสนศาสตร์ต่อในต่างประเทศ จากนั้นเขาได้มารับใช้พระเจ้า 16 ปี ขณะนี้ สม อัน เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งที่เมือง “พะตะบอง” เป็นเมืองใหญ่อันดับสองในประเทศกัมพูชา เขาเป็นผู้ปกครองที่กระตือรือร้นในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ที่เมืองพะตะบอง และทำหน้าที่ช่วยศิษยาภิบาลทั้งในกิจกรรมต่าง ๆ ของโบสถ์ ทั้งเทศนา และสอนพระคัมภีร์ และอื่น ๆ

สม อัน กล่าวเป็นพยานว่า “ดวงใจของผมดีรั้นมาก และขี้สงสัย เหมือนอัครทูตโทมัส ในพระคัมภีร์ ผู้ซึ่งไม่ยอมเชื่อว่าพระเยซูทรงฟื้นพระชนแล้ว ทั้ง ๆ ที่อัครทูตคนอื่น ๆ เป็นพยานยืนยัน โทมัส ได้เชื่อจริงๆ ก็เมื่อเขาได้เห็นตัวตนของพระเยซูด้วยสายตาของเขา”

สม อัน กล่าวเป็นพยานว่า “ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงใช้อำนาจของพระองค์ เปลี่ยนแปลงดวงใจของผม...หากพระเจ้าไม่ทรงทำการอัศจรรย์รักษาโรคให้ผม ผมอาจยังไม่เชื่อในพระองค์ในวันนี้ ปัจจุบันผมเชื่อในพระเจ้าอย่างสุดหัวใจ ไม่ว่าชีวิตของผมจะพบกับความยากลำบากใดๆ ผมจะเชื่อในพระเจ้าเสมอไป”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้าง “ศูนย์ประชาคมเอนกประสงค์ ที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์เมืองพะตะบอง” ที่ สม อัน นมัสการ ศูนย์แห่งนี้จะมีห้องสำหรับ “คลินิกรักษาโรค” และ “คลินิกแผนกทันตกรรม” “ห้องอาหารมังสวิรัต และเครื่องดื่มสุขภาพ” และ “ห้องฟิตเนส...” ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ถวายเงินให้สำหรับงานของพระเจ้าในประเทศกัมพูชา ด้วยแนวคิดการเข้าถึงชุมชนแนวใหม่ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- มีชนชั้นกัมพูชา มีโบสถ์ 7 แห่ง มีสมาชิกรวม 6,719 คน ประชากรทั้งประเทศ 15,797,000 เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน จะมีแอ๊ดเวนตีส์ 1 คน ต่อประชากรนทั่วไป 2,351 คน
- ผู้รับใช้พระเจ้าในคริสตจักรเอสดีเอ คนแรกที่เข้าไปในประเทศกัมพูชา ในปี 1930 (คือ 88 ปีมาแล้ว) ชื่อ อาจารย์ ไฟต์ แอล. พิคเคทท์ เมื่อมีผู้เชื่อจำนวนหนึ่ง เขาขออนุญาตจากรัฐบาลเพื่อสร้างโบสถ์ แต่ไม่ได้รับอนุญาต ในอีกสองปีต่อมา อาจารย์พิคเคทท์ ได้ซื้ออาคารที่เช่าแล้ว ทำเป็นที่นมัสการที่หมู่บ้าน “ทิน เบียน” ซึ่งในวันสะบาโตมีผู้มานมัสการที่เป็นชาวกัมพูชา 32 คน หมู่บ้าน “ทิน เบียน” ในเวลานั้นอยู่ในพื้นที่ของประเทศจีน ต่อเขตประเทศกัมพูชา ปัจจุบันหมู่บ้านแห่งนี้อยู่ในเขตพื้นที่ของประเทศเวียดนาม (หลังจากชำระเขตแดนกันใหม่)

XX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 27 ตุลาคม 2018

ประสบการณ์ในโบสถ์

เล่าโดย ยิน พีรา วัย 20 ปี...ประเทศกัมพูชา

พีราชายหนุ่มวัย 19 ได้ยินว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ และมีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และทรงห่วงใยมนุษย์อย่างที่สุด พระเจ้าทรงสัญญาในเรื่องต่างๆ ไว้มากถึงกว่า 3,000 ข้อ แต่มีข้อหนึ่งที่พิเศษกว่าข้ออื่นๆ คือพระองค์ทรงสัญญาแก่ผู้เชื่อ ที่ถวาย (ที่อุทิศ "คืน") เงินสิบลดหนึ่ง (ซึ่งมีชื่ออีกชื่อว่า "ทศางค์") พระเจ้าจะทรงอวยพระพรให้อย่างมากมาย

ชายหนุ่มได้เข้าไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสในเมือง "พะตะบอง" ประเทศกัมพูชาเป็นเวลาหลายเดือนติดต่อกัน เขาได้ยินศิษยาภิบาลอ่านข้อพระคัมภีร์ มาลาคีย์ มีข้อความว่า "พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า จงนำทศางค์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูสิหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่" (มาลาคีย์ 3:10)

ดังนั้นเมื่ออุทิศเงินถวายถูกส่งมายังบ้านที่เขานั่งอยู่ในวันสะบาโต เขาหย่อนเงินไปละ 1,000 เรียล (เงินของประเทศกัมพูชา) ลงไปในถูงถวาย เงินจำนวนมีค่าประมาณ 25 เซ็นต์ของดอลลาร์อเมริกัน (ประมาณ 8 บาทเงินไทย) และวันนั้นเป็นเงินทั้งหมด ที่อยู่ในกระเป๋าเงินของเขา

ในวันรุ่งขึ้น "พีรัน" ซึ่งเป็นพี่ชายยื่นเงินจำนวน 10,000 เรียล (70 บาท) แก่พีรา ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา พี่ชายคนนี้จะให้เงินแก่เขาเนื่องในโอกาสพิเศษเสมอ เช่นเทศกาลปีใหม่ของชาวกัมพูชา หรือเทศกาลฉลองต่างๆ แต่ไม่เคยให้เงินแก่เขาโดยไม่มีเหตุผลเฉพาะเจาะจง

พีรารู้สึกงง แต่เขายังไม่พร้อมจะเชื่อว่า "นี่เป็นของขวัญแก่เขา เพราะเขาถวายเงินจำนวน 1,000 เรียลแก่พระองค์เมื่อวานนี้"

ในวันสะบาโตต่อมา "พีรา" ตัดสินใจทดสอบพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีคนนำถูงถวายมายังแถวที่นั่งที่เขานั่งอยู่ ครั้งนี้เขาหย่อนเงิน 5,000 เรียลลงในถูงถวาย ที่จริงเขาจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนนั้นสำหรับเติมน้ำมันรถมอเตอร์ไซด์ของเขาสำหรับสัปดาห์หน้า ก็เช่นเดียวกับในสัปดาห์ก่อน ที่เขาถวายเงิน 1,000 เรียลแทนที่จะใช้เติมน้ำมัน แต่ในวันถัดมาเขาได้รับมา 10,000 เรียลจากพี่ชาย สรุปแล้วพีราไม่ขาดแคลน แต่กลับมีเงินใช้มากขึ้น และในสัปดาห์นี้ หลังจากได้ถวายเงิน 5,000 เรียล เขากล่าวเป็นพยานว่า "ระหว่างสัปดาห์ เพื่อนๆ และญาติๆ ได้ตัดสินใจมอบเงินให้กับผม ดังนั้นผมมีเงินสำหรับเติมน้ำมันรถมอเตอร์ไซด์โดยไม่ขาดแคลนเลย พวกเขาให้เงินผม โดยที่ผมไม่ได้เอ่ยปากขอ"

สองสามสัปดาห์หลังจากที่ผมได้ทดสอบพระเจ้า พีราได้พบกับปัญหาหารุ่นแรง โบสถ์ได้สนใจให้หนุ่มสาวจัดรายการคริสตมาสขึ้นที่โบสถ์ร่วมกัน และให้แต่ละคนชวนเพื่อนๆ มาในรายการดังกล่าว สำหรับพีรา ได้รับการขอให้ไปรับเยาวชนที่บ้านของพวกเขา และเชิญเยาวชนเหล่านั้นชวนสามมาในรายการที่โบสถ์ ซึ่งพีราต้องเดินทางไป-กลับเพื่อไปรับเยาวชนจำนวน 15 คนอย่างน้อย 8 เทียว

ขณะที่พีราชวนสอง รวมเป็นสามคนบนมอเตอร์ไซด์ของเขาไปที่โบสถ์ ตำรวจนายหนึ่งขี่มอเตอร์ไซด์วิ่งตามมาโบกมือให้พีราหยุด เพื่อนทั้งสองที่นั่งซ้อนท้ายไม่สวมหมวกกันน็อค ซึ่งกฎหมายของกัมพูชากำหนดไว้ให้ทุกคนขี่ และคนซ้อนสวมหมวกกันน็อคทุกคน

แต่ตำรวจนายนั้นไม่พูดถึงหมวกกันน็อค แต่ถามหาเอกสารที่แสดงความเป็นเจ้าของรถมอเตอร์ไซด์คันนั้น ซึ่งเขาได้บอกกับตำรวจว่า เขาทำเอกสารซึ่งแสดงความเป็นเจ้าของรถมอเตอร์ไซด์หายไปตั้งแต่ปีที่แล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าว พี่รู้สึกเครียดมาก ที่เขาไม่สามารถแสดงเอกสารได้ เขาไม่ทราบจะพูดแก้ตัว หรือหาเหตุผลอะไรมาอ้าง

“ผมนึกขึ้นได้ว่าในเวลานั้น ศิษยาภิบาลเคยสอนไว้ว่า มีอะไรหนัก หรือเบาให้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยได้เสมอ ผมจึงอธิษฐานสั้นๆ”

พลันตำรวจอีกนายหนึ่งเดินเข้ามาสมทบ และถามว่า “มีปัญหาอะไรกัน เห็นคุยกันนานสองนานแล้ว?” เมื่อนายตำรวจคนแรกแจ้งปัญหาให้ตำรวจคนที่สองทราบ ตำรวจคนที่สองพูดขึ้นว่า “จ่ายมา 20,000 เรียล แล้วคุณไปตามทางของคุณได้”

แน่นอนพี่ราไม่มีเงินจำนวนนั้น ดังนั้นเขาจึงไม่อาจเดินทางต่อ แต่เขามีเครื่องคอมพิวเตอร์เก่าที่อยู่ในกระเป๋าสพายหลังของเขาเครื่องหนึ่ง ซึ่งเขาพยายามขายไปในสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ไม่สามารถขายได้ ในที่สุดจึงยอมให้ตำรวจยึดรถมอเตอร์ไซด์เขาไว้ พี่รานำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปเข้าโรงจำนำ และได้เงินมา 40,000 เรียล พี่ราจ่ายให้ตำรวจไป 20,000 เรียล และนำมอเตอร์ไซด์ออกมา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ได้เสริมพลังความเชื่อให้กับพี่รา และพี่รามักกล่าวเป็นพยานว่า “สิ่งนี้บอกกับผมว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าทรงช่วยผม และตอบคำอธิษฐานของผม เมื่อผมตกอยู่ในความลำบาก”

เมื่อเพื่อนของเขาปราศจากหมวกกันน็อค มีใครกำลังเฝ้าดูอยู่ ว่าเขาจะจัดการกับสถานการณ์นั้นอย่างไร พี่น้องสมาชิกรู้สึกแปลกใจ เมื่อพวกเขามาถึงโบสถ์สำหรับรายการคริสตมาสโดยปลอดภัย บางคนกล่าวแสดงความเห็นว่า “พระเจ้าทรงช่วยพวกคุณโดยแท้ ด้วยการทำงานของตำรวจจราจร”

พี่รายืมหมวกกันน็อคจากสมาชิกโบสถ์บางคน เพื่อนำไปให้เพื่อนๆ ที่เขาได้นัดหมายไว้ว่าจะไปรับมาในรายการคริสตมาส

วันนี้พี่ราเป็นเพียงคนเดียวในครอบครัวของเขาที่ได้รับบัพติศมาเข้ามาเป็นคริสเตียน เขาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และรับอาสาสอนชั้นคอมพิวเตอร์ให้กับสมาชิกโบสถ์ที่สนใจเรียนสัปดาห์ละครั้ง และชั้นของเขาจะย้ายไปยังศูนย์เอนกประสงค์ ที่จะสร้างขึ้นข้างอาคารโบสถ์ จากส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก ที่ถวายเงินในโรงเรียนวันสะบาโตเพื่อพันธกิจของพระเจ้าตลอดมา และโดยเฉพาะในไตรมาสนี้ ซึ่งส่วนหนึ่งจะถูกส่งไปเป็นกองทุนสร้างศูนย์เอนกประสงค์ บนพื้นที่ข้างโบสถ์แอดเวนตีส “พะตะบอง” ประเทศกัมพูชา...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรท่าน และทั้งครอบครัวด้วยในนามพระเยซูเจ้า... อาเมน

ข้อมูลด่วน

- นอกจาก ประเทศอาฟกานิสถาน ธงชาติของประเทศกัมพูชา เป็นอีกประเทศหนึ่งในโลก ที่มีรูปของอาคารปรากฏอยู่ในธงชาติ
- ประเทศกัมพูชา จะพูดภาษา “เขมร” ซึ่งเป็นภาษาดั้งเดิม ที่ชาวกัมพูชาใช้พูดกันถึง 95% ในหมู่ประชากร ส่วนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ซึ่งบ่อยครั้งใช้เป็นภาษาในการติดต่อธุรกิจ และเป็นภาษาในแวดวงของราชการ
- เศรษฐกิจของประเทศกัมพูชา ที่ผ่านมามีขึ้นอยู่กับการเกษตรกรรม ซึ่งส่วนหนึ่งยังทำการเพาะปลูกตามแบบดั้งเดิม แต่ก็กำลังพัฒนาสู่การทำนาแปลงใหญ่ ประมาณ 85% ของพื้นที่ใช้ในการผลิตข้าว ขณะที่พื้นที่เหลือส่วนใหญ่ใช้ในการทำสวนยางพารา

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 3 พฤศจิกายน 2018

ขึ้นบินสำหรับพระเจ้า

เล่าโดย ดเวย์น ฮาริส วัย 39 ปี...ประเทศฟิลิปปินส์

ดเวย์น ฮาริส เติบโตขึ้นในครอบครัวแอ๊ดเวนตีส ที่รัฐมอนทานา ประเทศอเมริกา ดเวย์น รักการเล่นกับของเล่นที่เป็นเครื่องบินตั้งแต่เป็นเด็ก และเขาฝันจะเป็นคนขับเครื่องบินเมื่อโตขึ้น หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมปลาย เขาลงทะเบียนเรียนชั้นขับเครื่องบินเล็ก ซึ่งสอนที่มหาวิทยาลัยวัลลา วัลลา ซึ่งเป็นของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ที่รัฐออยซิงตัน

หลังจากหนึ่งปี ดเวย์น กลับที่รัฐมอนทานาบ้านเกิด และลงทะเบียนเรียนเป็นช่างซ่อมเครื่องบิน และสอบเอาใบขับเครื่องบินเล็ก ต่อมามีคนขายเครื่องบินที่ได้รับความเสียหายจากการชนกันบนสนามบินในราคาถูกมาก เขาทำการถอด ซ้ออะไหล่ และสร้างบางชิ้นส่วนขึ้นใหม่ ปรากฏว่าเครื่องบินลำนั้นใช้การได้ดีเกือบเหมือนเครื่องใหม่ เมื่อมีการเปิดรับสมัครนักบินทหารเพื่อรักษาชายฝั่ง เขาสมัครเข้าไป ซึ่งทางหน่วยทหารชายฝั่งส่งเขาไปเรียนหลักสูตรขับเฮลิคอปเตอร์ ซึ่งเขาเรียนสำเร็จเป็นนักบินเฮลิคอปเตอร์ด้วย

ในการบินตรวจการชายฝั่ง เขาจึงบินด้วยเครื่องบินขนาดกลาง และเครื่องเฮลิคอปเตอร์ พร้อมกับเพื่อนนักบินสลับกันไป งานในกองบินทหารชายฝั่งเป็นไปด้วยดี แต่ประสบการณ์ด้านคริสเตียนกลับเยือกเย็นลง

วันหนึ่งญาติคนหนึ่งของดเวย์น คอยกับเขาว่า เขาอยากพูดคุยกับนักบินมิชชันนารี ที่ทำการบินเครื่องเฮลิคอปเตอร์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศฟิลิปปินส์ใหม่ ดเวย์น ลาหยุดได้สามวัน จึงขับเครื่องบินเล็กของเขาที่รัฐเคนทักกี เพื่อพบพูดคุยกับนักบินมิชชันนารีคนนั้น ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน และตอนนี้ลามมาพักร้อนกลับมาเยี่ยมบ้านในรัฐเคนทักกี

แต่คืนก่อนที่ดเวย์น จะบินไปที่รัฐเคนทักกีพี่สาวของเขาโทรมาบอกว่า บ้านพ่อแม่ของเขาถูกไฟไหม้ แต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ ดเวย์น ปกติถ้าไม่พักที่กองทหาร เขาจะกลับบ้านไปพักกับพ่อแม่ ดังนั้นสมบัติสิ่งของรวมทั้งของเล่นที่มีราคาแพงต่าง ๆ ที่เขาเก็บไว้เป็นที่ระลึก รวมถึงบอร์ดเล่นหิมะถูกไฟไหม้ทั้งหมด

ดเวย์น นัดกับนักบินมิชชันนารีไว้แล้ว จึงขับเครื่องบินเล็กส่วนตัวไปพบกับเขาก่อน แล้วจากนั้นจึงจะขับเครื่องบินกลับบ้าน เหตุการณ์ไฟไหม้บ้าน ทำให้ดเวย์น ได้คิดว่า “พระเจ้าทรงนำวัสดุสิ่งของในโลกออกไปจากชีวิตของเขา เพื่อไม่ให้เขาคิดเป็นห่วงหน้าพะวงหลังก็เป็นได้” ดังนั้นเมื่อเขาพบกับนักบินคนนั้น และทราบถึงความต้องการนักบินเฮลิคอปเตอร์ เขาได้กล่าวสัตยาบันกับนักบินคนนั้นว่า “ผมเซ็นต์สัญญาไว้กับกองบินชายฝั่งหกปี ตอนนี้ผมรับใช้ในหน้าที่ไปแล้วเกือบครึ่งทาง ถ้าผมสามารถเลิกสัญญาได้เมื่อไรผมก็จะไปรับใช้พระเจ้าด้วยการเป็นนักบินเฮลิคอปเตอร์มิชชันนารีในประเทศฟิลิปปินส์”

สิ่งสำคัญที่สุดครั้งใหม่

ดเวย์น ไม่มีแนวคิดว่าเขาจะยกเลิกสัญญาได้อย่างไร เขายังเหลืออายุในสัญญาอยู่สามปีเศษ กับหน่วยรักษาการยามฝั่งแห่งชาติ เขาเริ่มอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้

“เขากล่าวเป็นพยานว่า เมื่อบ้านของพ่อแม่ ซึ่งผมอาศัยอยู่ด้วยถูกไฟไหม้เสียหายทั้งหมด ทำให้ผมคิดเกี่ยวกับว่า “สิ่งใดมีความสำคัญมากที่สุดในชีวิต” วัสดุสิ่งของใดที่เราเก็บสะสมไว้ ไม่อาจเปรียบเทียบกับชีวิตชั่วนิรันดร์ได้ สิ่งที่มีค่าที่สุด คือความรอดของเราเอง และความรอดของคนอื่นๆ

เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ที่ดเวย์น อ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐานทุกวัน...ที่อัศจรรย์คือ “เมื่อผมทำเช่นนี้ พระเจ้าเริ่มทำการเปลี่ยนแปลงผม”

หลังจากที่อธิษฐานต่อเนื่องสองสามเดือน ดเวย์นเกิดความแน่ใจว่า เขาควรจะหยุดการประนีประนอมในเรื่องการถือรักษาวันสะบาโต ในทุกเดือนเขาและเพื่อนๆ บางคนต้องเข้าฝึกซ้อมสามวันเต็ม จากวันศุกร์ถึงวันอาทิตย์ และเขาได้ทำการละเมิดวันสะบาโตเพราะการฝึกความพร้อมดังกล่าวในเวลาสี่ปีที่ผ่านมา

ดเวย์น เข้าพบผู้บังคับบัญชาของเขา และขอต่อรอง ให้เขาฝึกในวันศุกร์ และวันอาทิตย์ ส่วนการฝึกของวันวันเสาร์เค้าจะมาฝึกในวันธรรมดาแทน แต่ผู้บังคับบัญชาปฏิเสธ ดังนั้นเมื่อถึงการฝึกครั้งต่อไป ดเวย์นประกาศเลยว่าเค้าจะไม่ฝึกในวันเสาร์

ผู้บังคับบัญชาพูดว่า “ผมก็ไม่สามารถให้คุณหยุดด้วยเหตุผลนั้นได้เช่นกัน”

ดเวย์น พูดต่อด้วยความนับถือว่า “ท่านจะพิจารณาโทษอย่างไรก็แล้วแต่ แต่ผมก็จะขอหยุดอยู่ดี”

ผู้บังคับบัญชาไม่แน่ใจว่าเขาจะลงโทษอย่างไรดี เพราะที่ผ่านมา บันทึกประวัติการฝึก การทำงานของดเวย์น ไม่มีข้อบกพร่องในสิ่งใดเลย

ในการฝึกซ้อมประจำเดือน ดเวย์น มาฝึกในวันศุกร์ และหยุดวันเสาร์ และมาฝึกต่อในวันอาทิตย์ ดเวย์นทำอย่างนี้มาสองสามเดือน ขณะเดียวกันดเวย์น อธิษฐานทุกวัน ขอพระเจ้าทรงช่วยให้พบทางออก ด้วยการอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า ถ้าพระองค์จะให้ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ต่อข้าพระองค์ยินดี หรือจะให้ข้าพระองค์ไปรับใช้พระองค์ที่ฟิลิปปินส์ ข้าพระองค์ก็ยินดีไปรับใช้พระองค์ที่นั่น”

คำตอบสำหรับการอธิษฐาน

ในที่สุดผู้บังคับบัญชาเรียก ดเวย์น ไปพบ และบอกกับเขาว่า “ผมได้รายงานเรื่องของคุณให้กับผู้บังคับกองพันทราบ เราได้ตัดสินใจว่า เราจะไม่เสียเวลา และทรัพยากร โดยทำสิ่งใดต่อต้านความเชื่อของคุณ เราจึงจะยกเลิกสัญญาของคุณ โดยให้คุณลาออกไปโดยจะไม่รับเงิน หรือกล่าวโทษใดๆ ดังนั้นคุณยื่นใบลาออกมาได้เลย และผมจะอนุมัติให้คุณออกไปในสิ้นเดือนที่สาม หลังจากได้รับใบลา”

ดเวย์น รู้สึกซึ้ง และขอบคุณพระเจ้า เขาติดต่อกับที่ฟิลิปปินส์ และเตรียมการทุกอย่าง ทุกอย่างลงตัวดี มากหลังจากนั้น เขาประกาศในสื่อต่างๆ ว่าต้องการเฮลิคอปเตอร์สำหรับงานมิชชันนารีในประเทศฟิลิปปินส์ มีคนมีฐานะคนหนึ่งออกเงินซื้อเฮลิคอปเตอร์ให้ และมีเงินบริจาคสำหรับค่าดำเนินการอีกหลังไหลเขามาจากแหล่งที่ไม่คาดหวัง สำหรับความต้องการอื่นๆ แม้แต่ทางรัฐบาลฟิลิปปินส์ก็ไม่เก็บภาษีสำหรับเฮลิคอปเตอร์ และสิ่งของอื่นๆ ที่จัดส่งไป

“พระเจ้าทรงจัดหาทุกสิ่งให้ได้อย่างอัศจรรย์ ผมไม่ต้องรณรงค์หาทุนแต่อย่างใด เพียงแต่ประกาศในความ ต้องการเท่านั้น” ดเวย์นกล่าวเป็นพยาน

ปัจจุบัน ดเวย์น อายุ 39 ปี และภรรยาของเขา คือ “เวนดี้” เป็นพยาบาลมิชชันนารี ที่ดเวย์น พบในประเทศฟิลิปปินส์ ขณะ “เวนดี้” นี้ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการ “งานรับใช้ด้านการแพทย์ทางอากาศ” ซึ่งใช้การบินส่งเสริมงานด้านการแพทย์ เป็นการส่งเสริมสนับสนุนพันธกิจของคริสตจักร เพื่อเป้าหมายในการประกาศพระกิตติคุณ

ดเวย์น กล่าวว่า “ผมได้มาทำงานด้านการบินเพื่อการประกาศที่ฟิลิปปินส์แล้วเป็นเวลา 10 ปี และพระเจ้าทรงจัดหาสิ่งที่ต้องการอย่างไม่ขาดมือ โดยจัดพอเพียงครั้งละหนึ่งเดือน...เราสามารถมีค่าใช้จ่ายอย่างต่อเนื่อง” ดเวย์น มักจะเอ่ยถึงข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมโรมข้อหนึ่งอยู่เสมอ ซึ่งมีข้อความว่า “เรารู้ว่า พระเจ้า

ทรงช่วยคนที่รักพระองค์ ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

“พระเจ้าทรงจัดให้ทุกสิ่งทุกอย่างลงตัว เราเพียงยึดพระสัญญาของพระองค์ไว้โดยความเชื่อ ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีเอง” ดเวย์เน่ กล่าวเป็นพยาน

ข้อมูลด่วน

- งานของพระเจ้าโดยเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศฟิลิปปินส์เริ่มในปี 1905 โดยบรรณกรจากประเทศออสเตรเลีย ชื่อ อาร์. เอ. คัลด์เวลล์ เข้าไปขายหนังสือของคริสตจักรฯ ซึ่งพิมพ์ในภาษาสเปน เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพ และเรื่องเกี่ยวกับศาสนา....และได้รับความสำเร็จเป็นอย่างดี
- เริ่มต้นในปี 1915 (คืออีก 10 ปีต่อมา) ชาวฟิลิปปินส์ได้ฟังข่าวของแอ๊ดเวนตีส และได้ฟังเรื่องเทศนาในภาษา “คาตาล็อก” ภาษาถิ่นของชนส่วนใหญ่ โดยศาสตราจารย์ “ไบเบียโน ปานิส” ผลลัพธ์ที่ได้คือ ในปี 1916 มีผู้คน 104 คนรับบัพติศมา และในปีเดียวกัน (1916) มีการจัดระเบียบของโบสถ์ขึ้น เริ่มด้วยจำนวนสมาชิก 116 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 10 พฤศจิกายน 2018

นายแพทย์ที่เทศนา

เล่าโดย น.พ. เจย์ เอ็ม. ทอมโบคัน...ประเทศอินโดนีเซีย

ต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ “โรงพยาบาลแอ๊ดเวนตีสมานาโต” ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งจะเป็นสถาบันที่จะได้รับส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้

ทุกปี น.พ. เจย์ เอ็ม. ทอมโบคัน จะหาเวลาประมาณสามสัปดาห์ พักจากการทำหน้าที่นายแพทย์ประจำโรงพยาบาลมานาโต อันมีงานยุ่งทุกวันในฐานะเป็นแพทย์ และผู้อำนวยการของโรงพยาบาล เพื่อไปเทศนาประกาศเผยแพรศาสนา ณ ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลาสองสัปดาห์ติดต่อกัน

นายแพทย์ท่านนี้กล่าวหนุนใจให้นายแพทย์ และเจ้าหน้าที่แผนกอื่นๆ ทำอย่างเดียวกัน

คุณหมอเจย์ พบว่าการเทศนาเรื่องพระกิตติคุณของของพระเยซูในที่สาธารณะทำให้คุณหมอ และเพื่อนร่วมงานของท่าน ให้ความร่วมมือกันในการรักษาคนไข้ได้ดีขึ้น ทั้งเป็นการเตรียมพร้อมพวกเขาไว้สำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูด้วย

คุณหมอเจย์กล่าวเป็นพยานจากความรู้สึกของท่าน ในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนท้องถิ่นในครั้งหนึ่งว่า “การประกาศเผยแพรพระกิตติคุณเป็น “อาหารเช้า” และ “อาหารเที่ยง” ของผม

โรงพยาบาลแอ๊ดเวนตีสมานาโต เป็นโรงพยาบาลขนาด 150 เตียง โรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งอยู่บนเกาะ “สุลาเวสี” ในการประกาศพระกิตติคุณในปี 2016 โรงพยาบาลแห่งนี้จัดการประชุมร่วมกับสำนักงานคอนเฟอเรนซ์ท้องถิ่น มีผู้รับบัพติศมา 53 คน และในการเปิดประชุมในที่สาธารณะปี 2017 มีผู้รับบัพติศมา 69 คน การประชุมทั้งสองครั้งในปี 2016 และ 2017 มีนายแพทย์หลายคนผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้เทศนาในที่ประชุม

ในปี 2018 ทางโรงพยาบาลแห่งนี้เปิดประชุมเผยแพรในที่สาธารณะไปแล้วสามครั้ง ครั้งแรกเทศนาโดยแพทย์หลายคน การประชุมครั้งที่สองมีพยาบาลหลายคนผลัดกันเทศนา และในการเปิดประชุมครั้งที่สาม คณะกรรมการบริหารของโรงพยาบาลเป็นผู้เทศนา

“เราต้องการ การรวมกันเป็นหนึ่งในก่อนภายในคริสตจักร ก่อนที่จะเป็นพยานให้กับผู้นอกคริสตจักร การรวมกันเปิดการประชุมในที่สาธารณะทำให้เราทั้งหลายมีวิสัยทัศน์เดียวกัน เพราะเราให้ความร่วมมือกันในการประกาศพระกิตติคุณ” นายแพทย์เจย์กล่าว

ก่อนจะย้ายมาเป็นผู้บริหาร ร.พ.แอ๊ดเวนตีสมานาโต น.พ.เจย์ เป็นแพทย์แผนกสูตินารีที่ ร.พ. ของรัฐบาลอยู่ 7 ปี น.พ.เจย์ ต้องเผชิญกับความลำบากใจเรื่องต้องทำงานในวันสะบาโต จึงลาออกจาก ร.พ. ของรัฐ มาทำงานกับแอ๊ดเวนตีสบันดุง เป็นเวลา 5 ปี ซึ่งโรงพยาบาลดังกล่าวตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะจาวา ตลอดเวลา 5 ปีที่ น.พ. เจย์ทำงานที่ ร.พ. แอ๊ดเวนตีสบันดุง คณะแพทย์ และเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลทำการเปิดประชุมในที่สาธารณะกว่า 10 ครั้ง และมีผู้รับบัพติศมารวมถึง 4,000 คน น.พ. เจย์ มีโอกาสได้เทศนาในที่ประชุมในที่สาธารณะตั้งแต่เข้ามาทำงานในปีแรก เมื่อได้มาเป็นผู้อำนวยการ ร.พ. แอ๊ดเวนตีสมานาโต จึงนำเอาการประกาศพระกิตติคุณ ด้วยการเปิดประชุมมาใช้ อย่างไรก็ตามก็คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสดำเนินการโรงพยาบาลอยู่ 4 แห่ง นอกจาก ร.พ. แอ๊ดเวนตีสสองแห่งที่กล่าวถึงแล้ว ยังมี ร.พ. แอ๊ดเวนตีสอีกสองแห่งคือ ร.พ. บันดาร์ลำปางแอ๊ดเวนตีส และ ร.พ. เมดานแอ๊ดเวนตีส โรงพยาบาลทั้งสองแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เกาะสุมาตรา

โรงพยาบาลแอ๊ดเวนตีสมานาโต เมื่อเปิดครั้งแรกในปี 2007 ได้ปรับปรุงตึกหลังเก่าของสหมิชชั่นเป็นโรงพยาบาลขนาด 50 เตียง ต่อมาโรงพยาบาลแห่งนี้ได้รับการสนับสนุนจากเงินถวายวันสะบาโตที่ลิบสาม ในปี 2012 ทำให้โรงพยาบาลมีทุนขยายโรงพยาบาลขึ้นเป็นโรงพยาบาลขนาด 150 เตียงในถัดมา คือปี 2013

น.พ. เจย์ กล่าวว่า ขณะนี้ ร.พ. มานาโตแอ๊ดเวนตีสยังขาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญแอ๊ดเวนตีสอยู่อีก 3 คน (ต้องจ้างแพทย์ที่ไม่ใช่แอ๊ดเวนตีส) โรงพยาบาลแห่งนี้มีผู้ร่วมงานทุกแผนก ทั้งแพทย์และพยาบาลรวม 384 คนจากจำนวนทั้งหมดเป็นแอ๊ดเวนตีส 90 เปอร์เซ็นต์ และเราให้บริการประชาชนทั้ง คนไข้ใน และคนไข้นอกในแต่ละปีไม่น้อยกว่า 700,000 คน

น.พ. เจย์ ถือว่าการเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณในที่สาธารณะ ไม่เพียงเป็นการแบ่งปันพระกิตติคุณกับคนข้างนอก แต่เป็นการส่งเสริมพลังความเชื่อให้ผู้ร่วมงานของโรงพยาบาลด้วย การที่เพื่อนร่วมงานของหมอ มีส่วนในการให้บริการฟรีคลินิก พร้อมกันไปกับการเปิดประชุม รวมทั้งการจัดให้มีการสัมมนาสุขภาพพร้อมกันไปกับการเทศนาเผยแพร่พระกิตติคุณ ทำให้ได้รับผลดีเยี่ยม ขณะเดียวกันผู้ร่วมงานก็ได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณจิตกันทุกคน

นายแพทย์ เจย์ กล่าวเสมอว่า “เมื่อเราออกไปให้การส่งเสริมพลังคนอื่น ผลประโยชน์ที่เราให้คนอื่นไป จะสะท้อนกลับมาถึงพวกเราด้วย”

โรงพยาบาลแอ๊ดเวนตีสมานาโต มีอนุศาสนาจารย์ประจำโรงพยาบาล 4 คน พวกเขาวางแผนและดูแลดำเนินการด้านจิตวิญญาณอย่างเข้มแข็ง พวกเขาจัดให้การประชุมอธิษฐานปีละ 2 ครั้ง จัดการอธิษฐานพิเศษต่อเนื่อง 10 วัน จัดให้แต่ละแผนกมีการนมัสการเข้าทุกวันทำงาน ในปี 2016 มีคนเข้ารับพิธีสมา 9 คน และรับพิธีสมาอีก 2 คน ในปี 2017

นายแพทย์ เจย์ กล่าวว่า ข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญสิ่งแรกของเราอยู่ในพระธรรมมัทธิว กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี้แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28 :19, 20)

ข้อความสุดท้ายที่ น.พ. เจย์ อยากกล่าวกับพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกคือ ขอเราทุกคนร่วมกันทำการเป็นพยาน และทำการประกาศทุกรูปแบบ รวมทั้งการประกาศเผยแพร่ในที่สาธารณะ ร่วมกับการเปิดคลินิก และการเปิดสัมมนาสุขภาพ หรือโดยวิธีอื่นใดอย่างเร่งด่วน ..เพราะใกล้เวลาที่พระเยซูจะเสด็จมาแล้ว”

ขอบคุณพี่น้องในพระเยซูทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อส่งเสริมพันธกิจของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศอินโดนีเซีย มีเกาะจำนวนมหาศาล นับได้ถึง 17,508 แห่ง มีพื้นที่รวมกัน 1,192,440 ตารางกิโลเมตร ประเทศอินโดนีเซียมีโซนเวลาต่างกัน 3โซน ถ้าจะใช้เครื่องบิน โดยบินจากสุดปลายด้านหนึ่งไปยังสุดปลายอีกด้านหนึ่งจะใช้เวลาบินนาน 12 ชั่วโมง
- ประเทศอินโดนีเซียด้านตะวันออก ติดกับประเทศติมอร์-เลสเต (ซึ่งแยกออกจากอินโดนีเซีย) เคยเป็นถิ่นมนุษย์กินคน ซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่สุดท้ายของเผ่าต่างๆ ที่ล่าหัวมนุษย์
- ประเทศอินโดนีเซียส่งออก “ขาบแชแข็ง” ไปยังประเทศฝรั่งเศสปีละ 3,000 ตัน
- ภาษาทางราชการของอินโดนีเซียคือ “ภาษาบาฮาซา” (Bahasa) แต่มีภาษาถิ่น ที่พูดกันเฉพาะท้องถิ่นถึง 700 ภาษา ชาวอินโดนีเซียส่วนใหญ่อย่างน้อยพูดได้ 2 ภาษา คือภาษาถิ่น และภาษาบาฮาซา ซึ่งพูด อ่าน เขียนในโรงเรียน อย่างเป็นทางการ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 พฤศจิกายน 2018

การเยียวยาด้วยมะนาว

เล่าโดย คาร์เรน วูย์ซัน วัย 27 ปี...ประเทศอินโดนีเซีย

ถ้าเป็นไปได้ขอชายหนุ่มวัย 19 เป็นผู้เล่าข่าวในวันนี้ ใช้การเล่าเป็นบุคคลที่สาม ผม...

เครื่องบินเล็กขนาดหกที่นั่งส่งเพื่อน และผม ลงที่สนามบินเอกชนขนาดเล็กที่ตีนภูเขาแห่งหนึ่งในป่าัวอินโดนีเซีย

เราเข้าไปในเมืองเพื่อซื้อสิ่งของที่จำเป็นรอบสุดท้าย ก่อนทำการบินเขาสูง เพื่อไปทำงานในหมู่บ้านของชนเผ่าเป็นเวลาหนึ่งปี ในฐานะเป็นนักศึกษามิชชันนารี หลังจากการเข้าอบรมในรายการ “หน่วยเคลื่อนไหวหนึ่งพันมิชชันนารี” เราไม่มีเงินติดตัวมากนัก แต่ที่เราต้องการที่สุดคือ ซ้อมมะนาวหนึ่งถุงใหญ่เพื่อนำไปด้วย เราทั้งสองชอบมะนาว และเราทราบว่าจะหามะนาวไม่ได้ ในหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในป่าเขา

สองสัปดาห์ต่อมาเราพบตัวเองในหมู่บ้านชื่อ “ทีนิบิล” ซึ่งตั้งอยู่บนเชิงเขา เมื่อไปถึงเราไม่ทราบว่าจะแบ่งปันพระเยซูอย่างไร สิ่งที่เราได้รับการเรียนรู้ และฝึกฝน “หน่วยเคลื่อนไหว 1,000 มิชชันนารี” ซึ่งองค์กรส่งเราให้มาทำการเผยแผ่พระกิตติคุณ แต่เท่าที่เราได้เรียนรู้การเข้าถึงด้วยวิธีการต่างๆ มา ยังคิดไม่ออกว่าจะใช้วิธีการไหนจึงจะได้ผล

เราจำได้อย่างหนึ่งอาจารย์ที่สอนบอกว่า “ถ้าคุณไม่ทราบจะพูด หรือว่าจะเข้าถึงผู้คนอย่างไร ก็ให้ทำการอธิษฐาน และอธิษฐานต่อไปจนกว่าพระเจ้าจะทรงสำแดงให้ทราบ...ดังนั้นเราจึงอธิษฐาน”

วันหนึ่งขณะที่เราเดินเท้าจากหมู่บ้านที่เราพักไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง ชายคนหนึ่งในหมู่บ้านขอให้เราไปเยี่ยมญาติของเขาคนหนึ่งซึ่งตาบอด เขาชื่อ “มารีอัส” เราจึงไปที่บ้านของ “มารีอัส” เมื่อพบเขา ผมได้ถามเขาว่าเขาตาบอดมานานหรือยัง เขาตอบว่า เขาเริ่มมองไม่เห็นเมื่อสองปีที่แล้ว

“ผมไม่ทราบสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร” เขาพูดพร้อมกับสั่นศีรษะ “ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน”

ส่วนคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน ไม่มีความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับว่าอะไรเป็นสาเหตุทำให้ “มารีอัส” ตาบอด ทุกคนกล่าวปรักปรำว่าวิญญาณชั่วนั่นเอง

มารีอัส และครอบครัวของเขาร้องขอความช่วยเหลือ พวกเขาขออาสาสำหรับการรักษาตา และขอให้อธิษฐานเพื่อเพื่อน และผมเองไม่ทราบจะให้การช่วยเหลือมารีอัสอย่างไร เรากลับไปที่บ้านพักและคุกเข่าอธิษฐาน โดยอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า ถ้านี่เป็นวิธีการเริ่มทำงานมิชชันนารีของข้าพระองค์ทั้งสอง ขอพระองค์โปรดทำการอัศจรรย์ผ่านข้าพระองค์ทั้งสองด้วย”

เราคิดถึงถุงมะนาวขึ้นมาได้ เราซื้อที่ตลาดหมู่บ้านก่อนเดินทางขึ้นภูเขา แม้เราไม่ใช่แพทย์ แต่เราทราบว่ามะนาวมีคุณสมบัติทางยาอยู่ไม่น้อย ดังนั้นเราหยิบมะนาวมาลูกหนึ่ง ทำการล้างอย่างดี แล้วชวนกันเดินไปยังบ้านของมารีอัสในเช้าวันรุ่งขึ้น เราผ่ามะนาวเป็นสองซีก และทำการอธิษฐาน จากนั้นเพื่อนของผมขอให้มารีอัสนอนหงายลง แล้วเขาบีบมะนาวลงบนตาทั้งสองข้างของมารีอัส ข้างละหลายหยดจากนั้นเราอธิษฐานขอพระเจ้าทรงรักษาตาของมารีอัส จากนั้นเราเดินกลับบ้าน ตกบ่ายเรากลับมาทำอย่างเดียวกัน บีบน้ำมะนาวลงบนตาทั้งสองข้างของมารีอัสข้างละหลายหยด ทำการอธิษฐานขอพระเมตตาจากพระเจ้า แล้วเดินทางกลับ

เราทำอย่างเดียวกันทั้งในรอบเช้า และรอบเย็นติดต่อกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และเรากำลังคิดว่าจะหยุดวิธีการดังกล่าว แต่หลังสองสัปดาห์ผ่านไป มาริโอัสบอกกับเราว่า เขาสามารถสังเกตเห็นแสงสว่างได้เป็นครั้งแรกในรอบสองปี

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเราทั้งสองได้รับการหนุนใจ แสดงว่าพระเจ้ากำลังทรงทำการ เราจึงอธิษฐานอย่างเอาใจจริงเอาใจมากขึ้น ...หนึ่งเดือนผ่านไป มาริโอัสประกาศว่า “ผมมองเห็นอะไรๆ บ้างแล้ว แต่ยังไม่ชัด”

เป็นวันเดียวกัน ที่มะนาวลูกสุดท้ายของเราได้หมดลง แต่เราไม่บอกให้มาริโอัสทราบ เราเพียงบอกเขาว่า “แต่ที่นี่เรามีวิธีการรักษาแบบใหม่...เราจะอธิษฐานเพียงอย่างเดียว ไม่ต้องใช้น้ำมะนาว”

สองสามสัปดาห์ถัดมา เมื่อเรากลับมาเยี่ยมมาริโอัส เราพบว่า เขากำลังยืนมองทุ่งนาข้าวกำลังเหลืองใกล้บ้านของเขา มาริโอัสเดินไปยังจุดนั้น จุดนี้ได้กลายเป็นอิสระ แสดงว่าเขาสามารถมองเห็นแล้ว ! มาริโอัสบอกกับเราว่า “ผมมองเห็นยังไม่เต็มที่ แต่ก็มองเห็นพอเพียงที่จะทำให้ผมใช้ชีวิตตามปกติได้”

มาริโอัสมีความตื่นเต้นดีใจ และเขาบอกกับชาวบ้านคนอื่นๆว่า พระเยซูช่วยรักษาตาของเขาแล้ว ด้วยการเอาชนะอำนาจของวิญญาณร้าย

เรื่องนี้ได้เปิดประตูให้เราได้แบ่งปันพระกิตติคุณ ชาวเรือการอัศจรรย์ ชาวพระเจ้าทรงรักษาให้มาริโอัสมองเห็นได้แพร่ไปอย่างรวดเร็ว ตามหมู่บ้านต่างๆ แม้แต่ข้ามภูเขาไปอีกหลายหมู่บ้าน ชาวบ้านได้ติดต่อเราให้ไปอธิษฐาน และให้การช่วยเหลือด้วยยาโรค พวกเขายืนยันจะเรียกเราว่า “อาจารย์” หรือ “หมอ” แม้ว่าเราไม่ได้เป็นทั้งสองอย่าง พวกเขาต้องการศึกษาพระคัมภีร์ ทั้งหมดนี้นับว่าเป็นการที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา ในสองเดือนต่อมา มีผู้ขอรับบัพติศมา 7 คน

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ได้ถวายทรัพย์ในโรงเรียนวันสะบาโต ทำให้เรามีเงินทุนส่งอาสาพันธกิจไปประกาศพระกิตติคุณ ณ ดินแดนที่ห่างไกล แม้แต่บนยอดเขากลางป่าในประเทศอินโดนีเซีย

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- งานของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วย (ก) สำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์ตะวันออก มีที่ตั้งของสำนักงานอยู่ที่ “สุลาเวสี” และ (ข) สำนักงานสหมิชชันตะวันตก มีที่ตั้งอยู่ที่กรุงจาการ์ตา (ซึ่งเป็นเมืองหลวง)
- งานของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสในประเทศอินโดนีเซียเริ่มต้นในปี 1900 เมื่อ ศาสนาจารย์ อาร์. ดับเบิลยู. มันทัน ซึ่งเดิมที่ท่านเป็นมิชชันนารีของคริสตจักรอื่น ทำงานในประเทศสิงคโปร์ ต่อมาท่านรับเอาความเชื่อของเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส จากนั้นได้เดินทางไปเปิดงานใหม่ที่เมือง “ปาดัง” ซึ่งตั้งอยู่ที่ตะวันตกของชายฝั่งเกาะสุมาตรา หนึ่งในผู้กลับใจใหม่ที่อาจารย์มันทันพามาด้วย เป็นเด็กหนุ่มในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่อาจารย์มันทันดูแลที่ประเทศสิงคโปร์ ต่อมาอาร์มันทัน ได้ส่งเด็กหนุ่มคนที่ติดตามมาด้วยให้เข้าเรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์ และเขาก็คือ อาจารย์ เทย์ ฮอง เสียง ทำการประกาศเทศนาท่ามกลางชาวจีนในประเทศอินโดนีเซียเป็นหลัก ในปี 1903 งานของแอ๊ดเวนตีสในหมู่เกาะตะวันออกของอินโดนีเซียได้กลายเป็นพื้นที่ภายใต้การดูแลของมิชชันออสเตรเลียคอนเฟอเรนซ์
- ในปี 1905 อิมมานูเอล ซิเรการ์ จาก “ดินแดนปาดัง” ได้รับเอาความเชื่อของแอ๊ดเวนตีส หลังจากที่ได้ศึกษาพระคัมภีร์กับอาจารย์มันทัน เขาได้รับบัพติศมา และกลายเป็นชาวอินโดนีเซียคนแรกที่กลับใจใหม่ อาจารย์อิมมานูเอล ซิเรการ์ ต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ประกาศข่าวดี เขาได้เดินทางกลับดินแดนในที่สูงของเกาะสุมาตรา ซึ่งบางพื้นที่ห่างไกลเคยมีชาวปาที่เรียกว่า “เป็นมนุษย์กินคน” อาศัยอยู่ เพื่อทำการประกาศข่าวพระกิตติคุณให้ประชาชนพื้นถิ่นของเขาเอง

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 24 พฤศจิกายน 2018

หนังสือจากหลุมขะเปลี่ยนแปลงชีวิต

เล่าโดย เปตรัส โทโบลู วัย 50 ปี...ประเทศอินโดนีเซีย

ชานาคคนหนึ่งชื่อ “เปตรัส โทโบลู” รู้สึกโกรธมาก เมื่อได้ทราบว่าลูกสาว อายุ 19 ปี ชื่อ โมนิกา ได้รับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

เปตรัสเองทำงานเป็นศิษยาภิบาลจิตอาสาดูแลโบสถ์แห่งหนึ่งในหมู่บ้านฮัลมาเฮรา มาเป็นเวลา 35 ปี เขาไม่เข้าใจว่า ศาสนาจารย์โบสถ์แอ๊ดเวนตีสรับบัพติศมาให้กับลูกสาวของเขาได้อย่างไร โดยไม่ขออนุญาตจากเขา ผู้เป็นพ่อของโมนิกาก่อน เปตรัสสงสัยว่าคำสอนของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสเป็นคำสอนมาจากชาตาน

วันต่อมาหลังจากได้ทราบข่าวนี้ เปตรัสถามลูกสาวว่าเหตุใดจึงไปรับบัพติศมาโบสถ์อื่น ในเมื่อพ่อเป็นศิษยาภิบาลโบสถ์หนึ่งอยู่แล้ว เมื่อลูกสาวไม่พูดอะไร เปตรัสรู้สึกโกรธ จึงใช้ไม้เรียวเขียนโมนิกา พลางร้องสั่งลูกสาวว่า “จงบอกมาเดี๋ยวนี้ว่า เธอยอมรับผิดใหม่ว่าเธอหลงผิด และจะเลิกเชื่อในคำสอนของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส...ตั้งแต่วันนี้” โมนิกา ไม่พูดอะไรสักคำ เอาแต่ร้องไห้ สิ่งนี้ทำให้พ่อรู้สึกสับสน เหตุใดโมนิกาจึงไม่พูดอะไร เปตรัสรู้สึกสงสัยว่า ทำไมลูกสาวไม่เถียงไม่แก้ตัว ที่แปลกคือโมนิกาไม่มีอาการโกรธเลยที่เธอถูกเขียน เปตรัสรู้สึกสับสน และสงสารลูกสาว เขาก็หยุดเขียน

โมนิกา เป็นเด็กสาวหนึ่งในสี่คนของเยาวชนที่ตัดสินใจรับบัพติศมาหลังจากที่ได้เข้าไปรับฟังคำเทศนาในที่ประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ และศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งเปิดขึ้นที่เกาะฮัลมาเฮรา พวกเขาเป็นคนหนุ่มสาวสี่คนแรก ที่เกิดผลจากการทำงานนักศึกษามิชชันนารีสองคนที่เข้ามาทำงานในเกาะแห่งนี้

วันหนึ่งโมนิกาทอบกล่องหนังสือกล่องหนึ่งเข้ามาในบ้าน ในกล่องนั้นมีหนังสือขนาดพ็อคเก็ตบุค และนิตยสารหลายเล่มของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ เมื่อเปตรัสเห็นเช่นนั้น เขายึดเอากล่องหนังสือและออกไปทำยสวนที่ขุดเป็นหลุมตื้นๆ สำหรับทิ้งขยะ เมื่อเปตรัสโยนกล่องหนังสือลงไป หนังสือและนิตยสารบางเล่มกระเด็นออกมา ชื่อหนังสือเล่มหนึ่ง “วันที่ผู้คนเกือบลืม” เขียนโดย “มาร์ก ฟินเลย์” และนิตยสารอีกเล่มหนึ่งชื่อ “โลกแอ๊ดเวนตีส” เปตรัสหยิบหนังสือ และนิตยสารขึ้นมา แล้วหันหลังมองกลับไปที่บ้านว่ามีใครมองดูเขาอยู่หรือเปล่า เมื่อเห็นไม่มีใครเขานำหนังสือ และนิตยสารไปซ่อนไว้ที่ได้ถุงใส่ปุ๋ยพืชผัก แล้วเดินเข้าบ้านไป

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อเขาออกไปทำงานที่ไร่เขานำหนังสือ และนิตยสารเล่มนั้นไปด้วย หลังจากทำงานถึงประมาณ 10 โมงเช้า เขาหยุดงานเข้าไปนั่งในกระท่อมที่พัก และอ่านหนังสือ และนิตยสารเล่มนั้นจนเกือบมืดจึงกลับบ้าน วันต่อมาเปตรัสใช้เวลาเช่นเดียวกับวันแรก โดยวันที่สองเขาได้นำพระคัมภีร์มาด้วย และทำการเปิดข้อพระคัมภีร์ ที่หนังสือเล่มเล็ก และนิตยสารเล่มนั้นอ้างถึง เปตรัสศึกษาและใคร่ครวญสิ่งที่เขาศึกษาเป็นเวลานานถึงแปดเดือน

เปตรัสอุทานกับตัวเองว่า “สิ่งที่ฉันอ่าน และข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวอ้างในหนังสือ และนิตยสารล้วนมาจากพระคัมภีร์ ยิ่งศึกษาฉันยิ่งมั่นใจว่า ชาวแอ๊ดเวนตีส ซึ่งนมัสการในวันเสาร์ เพราะเป็นวันสะบาโต เป็นวันที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์”

หลังจากที่เปตรัสเข้าใจว่าวันเสาร์ วันที่เจ็ดของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตตามที่พระคัมภีร์กำหนด เขาเริ่มเทศนาเกี่ยวกับวันสะบาโตในโบสถ์ที่เขาดูแล

เปโตรได้ตั้งคำถามว่า “เหตุใดเราไม่นมัสการในวันเสาร์ ซึ่งเป็นวันสะบาโตตามพระคัมภีร์?” และอีกคำถามคือ “ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามพระคัมภีร์ เรามีพระคัมภีร์ไว้ทำไม?”

หลังจากการเทศนาในวันอาทิตย์นั้น เหล่าสมาชิกพากันตกตะลึง เมื่อเลิกการนมัสการ สมาชิกหลายคนเข้ามาหาเขา และตั้งคำถาม และแสดงความคิดเห็น คนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่มีใครเทศน์ทำให้พวกเขาตื่นตะลึงอย่างนี้นานแล้ว”

อีกคนหนึ่งถามสีหน้าเอาจริงเอาจริงว่า “นี่อาจารย์จะนำคำสอนใหม่มาป้อนให้พวกเราหรือ?”

เปโตรตอบว่า “ผมไม่ได้แนะนำหลักคำสอนใหม่แก่พวกพี่น้อง ผมได้ทำการศึกษาแล้วถึง 8 เดือนและได้ค้นพบความจริงในพระคัมภีร์ จึงนำมาแบ่งปันกับพี่น้องในวันนี้ ในตอนแรกดูเหมือนสมาชิกโบสถ์ไม่มีทำที่ต่อต้านนัก แต่เมื่อเขาประกาศว่า นับแต่เดือนหน้าต่อไปโบสถ์นี้จะเริ่มนมัสการในวันเสาร์ แทนวันอาทิตย์”

ไม่นานต่อมาเปโตรสืบทอดจากคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ให้มาเทศนา วันสะบาโตแรกมีสมาชิกบางคนลุกเดินออกจากโบสถ์ และในวันสะบาโตต่อมา เมื่อมีอาจารย์จากคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสมาศาสนาอีก มีสมาชิกมาประชุมนมัสการเพียงครึ่งโบสถ์ พอเริ่มเทศนาได้ไม่นาน มีก้อนหินขนาดเล็กถูกขว้างมาจากป่าละเมาะด้านขวาของโบสถ์ เป็นระยะ ก้อนหินบางก้อนตกลงบนหลังคาโบสถ์ บ้างก็ถูกที่ผนัง หรือแม้แต่บานเกล็ดของหน้าต่าง ทำให้บานเกล็ดแตก ทำให้ผู้อยู่ในโบสถ์ไม่มีสมาธิจะนั่งฟัง ศาสนาจารย์ผู้เทศนาได้สรุปคำเทศนาลงในเวลานั้นเอง..ด้วยการอธิษฐานขอการคุ้มครอง และขอพระวิญญูณเปิดใจพี่น้องที่จิตใจยังปิดอยู่เปิดใจออกรับฟังความจริง...เปโตรจึงนำส่งศาสนาจารย์คนนั้นออกจากหมู่บ้านไปทันที เพื่อความปลอดภัย

พอเปโตรกลับมาจาก การส่งศาสนาจารย์แอ๊ดเวนตีสมาศาสนาบางคนถือท่อนไม้คอยต้อนรับ พวกเขาขู่ว่าเปโตรสว่ายังยืนกรานจะนมัสการในวันสะบาโต และเชิญอาจารย์โบสถ์แอ๊ดเวนตีสมาศาสนาอีก พวกเขาไม่รับรองความปลอดภัยของเปโตร และอาจารย์ที่รับเชิญมาเทศนา....เปโตรบอกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ผมขอลาออกจากการเป็นศิษยาภิบาลของพวกพี่น้องนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป...ส่วนพี่น้องจะให้ใครมาเป็นศิษยาภิบาลแทนผม ก็แล้วแต่พวกพี่น้อง เมื่อสมาชิกที่ใจดีอดฟังได้ฟังดังนั้นก็ได้ชวนกันกลับบ้านไป

พี่สาวของเปโตรซึ่งอยู่อีกหมู่บ้านห่างออกไปได้มาเยี่ยม พี่สาวบอกว่าลูกสาวคนหนึ่งของเธอ ซึ่งเป็นหลานของเปโตร ได้รับเชื่อในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสมาศาสนาขณะนี้กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคลาบัท ซึ่งตั้งอยู่ที่เกาะอีกแห่งหนึ่ง คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสมาศาสนามีโบสถ์อยู่ทุกเมืองใหญ่ และในหลายเมืองเล็ก และในหลายหมู่บ้าน พี่สาวแนะนำให้เปโตรสอพยพครอบครัวออกจากหมู่บ้านเดิมไปอาศัยอยู่หมู่บ้านอื่นก่อน เมื่อเรื่องร้อนๆ ค่อยเย็นลงจึงกลับมาตั้งหลักใหม่ ซึ่งเปโตรสทำตามคำแนะนำของพี่สาว

เปโตรสอพยพครอบครัวของเขาไปที่เมือง “มานาโด” เมืองที่ตั้งอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยโคลาบัท เปโตรส และภรรยา และลูกชายอีกสองคน อายุ 13 และ 17 ปี และที่นั่น ครอบครัวเขาได้รับบัพติศมาพร้อมกันที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสมานาโด หลังจากที่เขาได้เข้ารับฟังการนำเสนอคริสตจักรสุดท้ายที่เหลืออยู่ ณ ที่ประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณที่มานาโด

หนึ่งเดือนผ่านไปเปโตรสนำครอบครัวกลับไปหมู่บ้าน เขาได้พบว่าบ้านของพวกเขามีคนอื่นเข้าไปอาศัยแล้ว เปโตรจึงนำครอบครัวไปพักที่กระท่อมที่สวน ซึ่งอยู่ใกล้ทุ่งนาของเขา และอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสองเดือน อดีตพี่น้องสมาชิกที่เปโตรสเคยดูแลมา 35 ปียังตามมารังควานอีก ห้ามไม่ให้มีการนมัสการในวันสะบาโต แม้จะนมัสการที่กระท่อมในสวนของเขาก็ตาม ดังนั้นเปโตรสจึงย้ายไปที่เมืองมานาโดอีกครั้งหนึ่ง ที่ซานเมืองมานาโดพี่น้องสมาชิกครอบครัวหนึ่งของโบสถ์มานาโด ซึ่งมีที่นา ที่สวนผืนใหญ่ ได้แบ่งพื้นที่ให้เปโตรสทำกิน โดยให้ทำกินไปเรื่อยๆ โดยไม่เก็บค่าเช่า นับว่าเป็นความกรุณาอย่างยิ่งของพี่น้อง ซึ่งแน่นอนเป็นพระพรของพระเจ้า

สองปีต่อมาเปตรัส และครอบครัวย้ายกลับมาที่หมู่บ้านเดิมของพวกเขา และเริ่มเชื่อมความสัมพันธ์กับญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้านแต่ดั้งเดิม ตอนนี้ท่าทีของชาวบ้านที่มีต่อครอบครัวแอดเวนตีสได้เปลี่ยนไป

“เราทำตัวคลุกคลีกับชุมชน และทำการเป็นพยาน” เปตรัสกล่าว “เราเริ่มต้นกับญาติพี่น้องของเรา ก่อนในเวลาสามปี เรามี 27 คนรับบัพติศมา และเราเริ่มจัดระเบียบขึ้นเป็นกลุ่มนมัสการเหมือนกับโบสถ์เล็กๆ ทั่วไป”

ปัจจุบัน เปตรัสอายุ 50 ปี และรับใช้พระเจ้าในฐานะเป็นผู้ปกครองคนหนึ่ง ในปี 2017 เขาทำการเปิดประชุมประกาศพระกิตติคุณในที่สาธารณะเป็นครั้งแรก และมี 3 คนรับบัพติศมา

เปตรัสกล่าวเป็นพยานว่า “หัวหน้า 8 ครอบครัวที่ได้ทำการต่อต้านผม ในตอนที่ผมประกาศตัวเป็นชาวแอดเวนตีส และเชิญศาสตราจารย์ชาวแอดเวนตีสมาที่เทศน์ที่โบสถ์ที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาลอาสา...บัดนี้พวกเขาได้รับข่าวสารของพระเจ้าใน คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีส และนมัสการกับครอบครัวของผมในทุกวันสะบาโต”

ขอบคุณพี่น้องทุกท่าน ที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าใน ชั่วโมงโรงเรียนวันสะบาโต ขอพระเจ้าอวยพระพรให้ท่านและครอบครัวด้วย...ในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศอินโดนีเซียมีเกาะทั้งหมด 17,508 แห่ง แต่มีเพียง 6,000 เกาะที่ผู้คนอาศัยอยู่
- ทะเลรอบประเทศอินโดนีเซีย เป็นพื้นที่ของพืชเฉพาะถิ่น และเป็นพื้นที่ของสัตว์เฉพาะที่หลากหลายสายพันธุ์ ทำให้ทะเล และเกาะของอินโดนีเซียมีความหลากหลายทางชีวภาพอันดับสองในโลก อย่างเช่นเราจะเห็น “มังกรโคโมโด” ที่อยู่ในธรรมชาติเพียงแห่งเดียวในโลกที่เกาะสุมาตรา และสัตว์อีกชนิดหนึ่ง คือลิงขนาดใหญ่ที่เรียกกัน “อูรังอุตัง” อาศัยอยู่ในป่าของเกาะสุมาตราอีกแห่งหนึ่งนอกเหนือจากป่าในเกาะบอเนียว
- ประเทศอินโดนีเซียตั้งอยู่บนพื้นที่ของ “วงแหวนไฟแห่งมหาสมุทรแปซิฟิก” พื้นที่ของอินโดนีเซียมีภูเขาไฟประมาณ 150 ลูก ขณะที่ภูเขาไฟส่วนมากอยู่ในอาการสงบ แต่ประชากรของประเทศต่างมีประสบการณ์ได้พบเห็น ได้ระทึกใจหวาดหวั่น เพราะได้เห็นภูเขาหลายลูกปะทุขึ้น หรือระเบิดขึ้นทุกบ่อย (อาจหลายปีครั้ง แล้วแต่) มีบางลูกที่กำลังพ่นกำลังพ่นลาวาร้อนเล็กน้อย หรือปล่อยควันกรุ่นให้เห็นไปไกลนับสิบกิโล ขณะมีภูเขาไฟบางลูก ที่ได้ระเบิดพ่นลาวาออกมาเป็นจำนวนมากเมื่อหลายปีก่อน แต่ขณะนี้เหมือนยังหายใจอยู่ คือตรงจุดที่ระเบิดกลายเป็นหลุมขนาดมหึมา ขณะนี้กันหลุมยังมีลาวาร้อนดูเหมือนโคลนเดือดอยู่ปุดๆ หลายนาที่ต่อครั้ง

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 1 ธันวาคม 2018

วางยาพิษโดยแม่วันดี

เล่าโดย เดซี นาทาเลีย แอนโก วัย 21 ปี...ประเทศอินโดนีเซีย

หญิงสาวคนหนึ่งชื่อ “เดนซี นาทาเลีย แอนโก” รู้สึกตื่นเต้นเมื่อเธอ และเพื่อนนักศึกษาหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนสนิท ได้รับมอบหมายให้ใช้เวลาหนึ่งปี ทำงานเป็นนักศึกษาฝึกงานในหน้าที่ “ลิมบง” ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเกาะ “สุลาเวสี” ประเทศอินโดนีเซีย

เดนซีคิดว่าจะเป็นการดีที่ถูกวางตัวให้ทำงานในเมืองใหญ่

แต่เมื่อเธอและเพื่อนเดินทางไปถึงสำนักงานคอนเฟอเรนซ์ (คอนเฟอเรนซ์ คือมิชชันที่มีการเงินดีเลี้ยงตนเองได้) พวกเขาถูกเชิญให้ขึ้นรถยนต์คันหนึ่ง อาจารย์คนหนึ่งเป็นคนขับรถออกไปตามถนนนอกเมืองใช้เวลาสามชั่วโมง จากนั้นนั่งซ้อนท้ายอาจารย์สอนศาสนาท้องถิ่นนั่งรถมอเตอร์ไซด์ไปบนทางขรุขระเสร็จวิ่งไปช้าๆ ตามถนนที่เวียนตามภูเขา เพราะมีฝนตกก่อนหน้านั้นหนึ่งชั่วโมง ทำให้ถนนลื่น และไถลตกจากมอเตอร์ไซด์ก็หลายครั้ง แต่เพราะมอเตอร์ไซด์วิ่งช้าจึงไม่ได้รับบาดเจ็บ

เมื่อลงจากมอเตอร์ไซด์เด็กสาวทั้งสองฟังทราบว่าเขาต้องเดินทำอีกประมาณ 8 ชั่วโมงกว่าจะถึงหมู่บ้านเป้าหมายที่จะไปทำงาน ก่อนออกเดินขึ้นเขา เธอต้องไปลงชื่อขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ท้องถิ่นก่อน จึงจะออกเดินทางขึ้นเขาได้ มีชาวบ้านหลายคนอยู่ที่สำนักงานป่าไม้ เมื่อได้ทราบว่ามิชชันนักศึกษาจะไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน พวกเขากลัวเชื้อเชิญ บางคนจะล่องหน้าไป และมีชายกลางคนคนหนึ่งชื่อ “ลิมบง” รับอาสาจะเดินเป็นเพื่อนนำสองสาวไปยังหมู่บ้าน ดังนั้นชายหญิงสามคนที่เดินทางไปหมู่บ้านก่อนได้แจ้งให้หัวหน้าหมู่บ้านถึงการมาของสองสาวมิชชันนารีจิตอาสา

เมื่อสองมิชชันนารีสาวเดินทางไปถึง ชาวบ้านหลายคนได้ยื่นคอยต้อนรับมาถึงของสองสาว ฝ่ายหัวหน้าหมู่บ้านได้จัดการฆ่าไก่ดำต้ม และไก่ดำย่างไว้คอยต้อนรับ เมื่อสองสาวไปถึงหัวหน้าหมู่บ้านซึ่งได้รับการติดต่อไว้ก่อนแล้วจัดบ้านหลังหนึ่งไว้ให้สองสาวพัก พอพักผ่อนอาบน้ำเสร็จดวงอาทิตย์ลับพอดีเป็นเวลาสำหรับการต้อนรับแขก ทุกอย่างผ่านไปอย่างอบอุ่นประทับใจ

เดซี และเพื่อนสาวกล่าวว่า “เราฟัง และพูดภาษาถิ่นของชาวบ้านไม่ได้ จึงไม่ทราบว่าพวกเขาพูดคุยอะไรบ้าง....อีกอย่างเรายังไม่ทราบว่า จะเริ่มต้นงานที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำการประกาศเป็นพยานอย่างไร”

ที่สำคัญสองสาวนักศึกษายังไม่มีแนวคิดว่าจะแบ่งความรักของพวกเธอให้กับชาวบ้านอย่างไร เดซีและเพื่อนสนิทขึ้นได้ ครูที่สอนเน้นไว้ว่า ถ้าคิดอะไรไม่ออก “ให้พวกคุณอธิษฐาน และถ้าเป็นเรื่องใหญ่ก็ควรต้องอดอาหารด้วย” สองสาวจึงอดอาหาร และอธิษฐานเป็นเวลาสองวัน

ถ่าน และมะละกอ

วันที่สาม หญิงชาวบ้านคนหนึ่งมาขอความช่วยเหลือ เธอนำสองมิชชันนารีไปหาคุณแม่ของเธอ หญิงผู้เป็นแม่ชื่อ อินโด เรโด ซึ่งป่วยหนักนอนอยู่ที่เตียง หญิงสูงอายุได้รับความทุกข์ใจเพราะมีเลือดไหลออก คล้ายกับสตรีที่พระเยซูทรงรักษาโรคให้ ตามที่มิชชันนารีใน มาระโก 5 :25-34 นักศึกษาฝึกงานมิชชันนารีไม่มียารักษาโรคดังกล่าว ทั้งไม่มีประสบการณ์จึงไม่ทราบจะทำอย่างไร แต่พวกเขามีถ่านผง ซึ่งทั้งสองนำติดตัวมา เดซีจึงตัดถ่านผงสองชิ้นสอดเข้าไป...ก่อนจะให้หญิงสูงอายุดื่มเข้าไป เดซีเอ่ยขอว่าเวลาสำหรับอธิษฐาน เดซีอธิษฐานว่า

“พระบิดาที่รัก ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์สามารถรักษาโรคหญิงสูงอายุคนนี้ได้ ด้วยผงถ่านได้ ขอทรงเมตตา เธอให้หายจากการตกเลือดของเธอด้วย...แต่ข้าพระองค์ทั้งสองกำลังคิดว่า มีอะไรอีกบ้างที่ข้าพระองค์ทั้งสองจะทำได้อีก?”

สองสาวมิชชันนารีตัดสินใจส่งวิทยุไปขอคำแนะนำจาก “ศูนย์เคลื่อนไหวมิชชันนารี 1000 วัน” ผู้ส่งพวกเธอทั้งสองออกมาทำงาน แต่การจะส่งวิทยุได้พวกเธอต้องปีนภูเขาไปบนที่สูงใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง ปรากฏว่าสามารถส่งคลื่นวิทยุได้ นางพยาบาลผู้มีประสบการณ์ประจำศูนย์ได้แนะนำสองสาวนำมะละกอดิบลูกเล็กมาบดรวมทั้งเมล็ดของมันทั้งลูกและนำกล้วยห่ามขนาดปกติมาบดผสมกัน แล้วบ้วนให้กับคนป่วยที่ชื่อ “อินโด”

ย้อนกลับมาเล่าเรื่องที่บ้านของ “อินโด” เดซี่บอกกับเธอว่า “เราเป็นคริสเตียน และเราเชื่อว่าพระเยซูจะทรงช่วยรักษาคุณ ถ้าคุณกินยาสมุนไพร

สองสาวมิชชันนารีบ้วนยาสมุนไพรมะละกอ และกล้วยบดผสมกันให้กับอินโดทุกวันเป็นเวลา 30 วันพวกเธอสอนอินโดให้หยุดรับประทานเนื้อที่ไม่สะอาด เมื่อครบหนึ่งเดือน เลือดที่ไหลออกมาตลอดหลายปีได้หยุดไหลและอินโดรู้สึกแข็งแรงขึ้นสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ

ชาวบ้านคนอื่นๆ รู้สึกอึ้งงวยงง และขอให้สองสาวมิชชันนารีให้รักษาโรคให้ญาติพี่น้องที่เจ็บป่วยของพวกเขา สองมิชชันนารีต้องฟังในการอธิษฐาน และผงถ่านเป็นหลักในการเยียวยา

คำเตือนเกี่ยวกับยาพิษ

ชาวบ้านรู้สึกขอบคุณที่ได้รับการช่วยเหลือจากสองสาวมิชชันนารี บางคนได้กล่าวเตือนพวกเธอว่า อย่าไปข้องแวะผู้คนที่ย้ายอยู่ในบ้านหลังหนึ่งในท้ายหมู่บ้าน โดยบอกว่า

“อย่าไปสมาคมด้วย หากไม่แล้วจะถูกคนในบ้านหลังนั้นวางยาพิษ”

แต่สองสาวมิชชันนารีไม่ใส่ใจในคำเตือน โดยเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งพวกเธอมาเยี่ยมครอบครัวที่อาศัยอยู่ในบ้านทุกหลังของหมู่บ้านแห่งนี้

เมื่อทั้งสองไปเยี่ยมบ้านหลังดังกล่าวนี้ ผู้หญิงวัย 30 ปีออกมาต้อนรับสองสาวด้วยความยินดี และนำอาหารและน้ำดื่มมาให้บริการ

เดซี่มองดูต้มมันสำปะหลัง และต้มข้าวโพดสีม่วง และหันไปบอกเพื่อนมิชชันนารี และพูดว่า “เชิญเพื่อนลงมือก่อน”

ผู้เป็นเพื่อนสันตริษะและพูดว่า “ไม่หรอก ให้เพื่อนทานก่อนเถอะ”

เดซี่ถามหญิงเจ้าของบ้าน ซึ่งมีชื่อเรียกกันว่า “แม่วันดี” โดยการกล่าวว่า “เราเป็นคริสเตียน เป็นธรรมเนียมที่เราจะอธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร ขอฉันอธิษฐานก่อนนะ แล้วเราก่อนรับประทานกัน”

หลังการอธิษฐาน สองสาวมิชชันนารีรับประทานอาหาร เวลาผ่านไปพวกเขาคุยกันต่ออีก เดซี่ และเพื่อนไม่มีอาการผิดปกติแต่อย่างใด

แม่วันดี เชิญสองมิชชันนารีมารับประทานอาหารอีกในวันรุ่งขึ้น และเธอเตรียมอาหารไว้พร้อม เช่นเดียวกับเมื่อวานนี้ ก่อนรับประทานอาหารสองสาวได้ทำการอธิษฐาน และหลังการรับประทาน ไม่มีอาการผิดปกติใดๆเกิดขึ้น สองสาวมิชชันนารีได้ถูกเชิญไปรับประทานอาหารต่อเนื่องเป็นเวลาสองสัปดาห์ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในที่สุดแม่วันดีบอกกับชาวบ้านคนอื่นๆว่า “สองสาวมิชชันนารีนี้ไม่ใช่คนธรรมดา ฉันได้วางยาพิษพวกเธอตลอดสองสัปดาห์ แต่พวกเธอไม่ได้ล้มป่วย หรืออ่อนกำลังลงแต่อย่างใดเลย !”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 ธันวาคม 2018

พระคัมภีร์ทำให้งงงัน

เล่าโดย เซลินโด โจอะ เลย์ วัย 42 ปี...ประเทศติมอร์ตะวันออก

เซลินโด เลย์ เป็นประชากรของประเทศติมอร์ตะวันออก ตอนเป็นวัยรุ่นพ่อ-แม่ ญาติพี่น้องถือว่าเขาเป็นคนสร้างปัญหาให้พ่อแม่ปวดศีรษะอยู่เสมอ เขาเป็นคนรักการตีหม้อ และสูบบุหรี่ เขาสัปดาห์ที่เขาน และเขาและเล่นการพนันด้วย เพื่อนๆ ที่เขาคบหาด้วย ล้วนเป็นเด็กหนุ่มเกเรชอบทะเลาะวิวาท และการชกต่อย

ยังตั้งอยู่ข้างที่พ่อแม่พาเขาไปโบสถ์คาทอลิกในทุกวันอาทิตย์ตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ดังนั้นแม้จะเป็นคนหนุ่มที่ไม่ดี แต่ในบางครั้งเขาก็คิดได้ว่า การใช้ชีวิตเช่นนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

ตอนที่ เซลินโด เลย์ อายุครบรอบ 21 ปี เขามองเห็นญาติบางคนที่เป็นคริสเตียนอ่านพระคัมภีร์ เขาเกิดความต้องการจะมีพระคัมภีร์ไว้อ่านสักเล่ม เขาเองไม่มีเงินมากพอจึงโทรไปขอพี่สาวซึ่งอยู่ที่เมือง “สุราบายา” (ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองที่ เซลินโดอยู่ถึง 1,400 กิโลเมตร)

สองสัปดาห์ต่อมา เซลินโดได้รับพระคัมภีร์จากพี่สาว เซลินโด เริ่มอ่านจากปฐมกาล จนจบวิวรณ์ในหนึ่งเดือน แต่เขาไม่เข้าใจข้อความส่วนใหญ่ที่เขาอ่าน เซลินโดจึงเริ่มอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นรอบที่สอง และต่อมาเป็นรอบที่สาม เซลินโด เข้าใจบางตอนที่ประวัตติ หรือเรื่องเล่า แต่โดยสรุปเขายังไม่เข้าใจหลักคำสอนพอที่จะเอาเป็นแนวทางปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันได้

ญาติคนที่มีพระคัมภีร์ก็กล่าวแนะนำเขาว่า ก่อนอ่านพระคัมภีร์ให้อธิษฐานของพระเจ้าทรงเปิดใจเปิดสมองให้ ขณะเดียวกันขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำให้เกิดความเข้าใจด้วย...จึงจะเข้าใจได้ เขาจึงได้อธิษฐาน และทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยไขความลึกกลับให้ตามที่ญาติคนนั้นแนะนำ

เขาเริ่มอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นรอบที่สี่ เขารู้สึกประหลาดใจมาก เขาเริ่มเข้าใจพระคัมภีร์ เมื่อเซลินโดอ่านมาถึง พระธรรมอพยพ 20:4, 5 ซึ่งมีข้อความว่า “อย่าทำรูปเคารพสำหรับตน เป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้า เบื้องบน หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน อย่ากราบไหว้ หรือปรนนิบัติรูปเคารพเหล่านั้น เพราะเราคือพระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น ให้โทษบิดาตกทอดไถ่ถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามชั่ว สี่ชั่วอายุคน”

เซลินโดเกิดความสงสัย “เอ๋ยถามตนเองว่า เหตุใดจึงมีรูปเคารพในโบสถ์ที่เขาเข้าไปนมัสการ”

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี เซลินโด ไปนมัสการที่โบสถ์คาทอลิก ขณะเดียวกันอ่านพระคัมภีร์ทุกคืนเป็นเวลาติดต่อกันมาตลอดสามปี เขาแต่งงาน และเปิดร้านสองสองร้าน

วันหนึ่ง ชายคนหนึ่งเป็นเซเว่นแอนด์เวตีส์เข้ามาในร้าน ร้านหนึ่งของเซลินโด และขายหนังสือชื่อ “วันที่เกือบสิ้น” โดยนักประกาศในศาสนาคริสต์ชื่อ มาร์ค ฟินเลย์

เซลินโด รู้สึกช็อกที่ได้อ่านว่า วันเสาร์ วันที่เจ็ดของสัปดาห์ เป็นวันสะบาโตตามที่พระคัมภีร์อ้างถึง เขาโทรไปหาโรมัส ชายแอดเวตีส์คนนั้น ตามหมายเลขโทรศัพท์ที่เขาเขียนไว้บนด้านหลังของหนังสือ และขอให้เขากลับมาเยี่ยมที่ร้านค้าที่เขาไปขายหนังสือให้

สองวันต่อมาโรมัสได้มาเยี่ยมเซลินโด หลังการทักทายกันตามธรรมเนียม เซลินโด เอ๋ยถามโรมัสว่า “หนังสือเล่มที่คุณขายให้ผมอ้างว่า วันสำหรับนมัสการที่พระเจ้าทรงตั้งไว้คือวันเสาร์ ไม่ใช่วันอาทิตย์” ผมไม่เข้าใจข้ออ้างนี้

โธมัสไม่ได้ตอบคำถามตรงๆ แต่บอกว่า “อ่านพระคัมภีร์ และเปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตอบข้อข้องใจคุณ” เขาตอบ

เซลินโด อ่านพระคัมภีร์อีกครั้งหนึ่ง เมื่อเขาพระคัมภีร์ใหม่ ในพระธรรม มัทธิว 28:1 ซึ่งมีข้อความว่า “ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลา นั้นมาดูลูโมงค์”

เซลินโด และ โธมัส นั่งคุยกันต่อโดยโธมัสกล่าวสรุปว่า พระคัมภีร์กล่าวว่า วันสะบาโต คือวันที่เจ็ด ถัดจากวันที่เจ็ด คือวันอาทิตย์ซึ่งถือเป็นวันต้นสัปดาห์ ของสัปดาห์ใหม่...เมื่อเซลินโด ได้ฟังคำอธิบายเขาเข้าใจโดยทันที ดังนั้นในเช้าวันสะบาโตถัดไป เซลินโด ได้ไปนมัสการที่โบสถ์

สามสัปดาห์ผ่านไป บาทหลวงคนหนึ่งได้มาเยี่ยม เซลินโด ที่บ้านของเขาในเย็นวันเสาร์ บาทหลวงได้เอ่ยถามว่า “เหตุใดลูกจึงไปนมัสการที่โบสถ์ในวันเสาร์ แทนที่จะไปนมัสการที่โบสถ์ของเราในวันอาทิตย์ เหมือนที่ลูก และครอบครัวเคยปฏิบัติมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก...ที่โบสถ์คาทอลิก ของเราพอเห็นแต่ภรรยา และลูกของลูก?”

เซลินโดตอบว่า “เท่าที่ผมเข้าใจ วันเสาร์เป็นวันสะบาโต วันสำหรับนมัสการพระเจ้าอันถูกต้อง ไม่ใช่วันอาทิตย์”

“ไม่ใช่วันเสาร์ แต่เป็นวันอาทิตย์ต่างหาก ที่เราจะนมัสการ” บาทหลวงกล่าวยืนยัน

เซลินโด วันเสาร์ต่อมาเขาไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์ฯ ในรุ่งขึ้นไปนมัสการพร้อมกับภรรยา และลูกชายที่โบสถ์คาทอลิก ขณะที่นมัสการในวันอาทิตย์ แต่เซลินโดรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเห็นรูปเคารพอยู่หลายรูปในโบสถ์ ...ในเย็นวันนั้นเขาคุกเข่าอธิษฐานว่า “โอพระบิดาเจ้า เป็นการถูกต้องไหม ที่จะมีรูปนักบุญต่างๆ อยู่ในโบสถ์ พระองค์อนุญาตใช่ไหม เพราะเป็นรูปของนักบุญต่างๆ ที่เชื่อศรัทธาแรงกล้าในพระองค์ พวกเขาไม่ใช่รูปเคารพของศาสนาอื่น?”

วันหนึ่งเซลินโดเปิดไปที่พระธรรม อิสยาห์ 42:8 ซึ่งกล่าวว่า “เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา พระสิริของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญแก่รูปแกะสลัก”

ถ้อยคำของพระเจ้าข้อนี้ทำให้เซลินโดรู้สึกหวาดหวั่น เขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้กราบไหว้หรือเคารพบูชา รูปแกะสลัก หรือรูปหล่อใดๆ เขาตัดสินใจว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไป จะไม่นมัสการรูปเคารพใดๆ อีกต่อไป

เซลินโด โทรศัพท์หาบาทหลวงที่เขานับถือ โดยพูดว่า “ผมต้องความช่วยเหลือจากบาทหลวง หากบาทหลวงไม่ช่วย ผมจะต้องลาจากโบสถ์ไป

เมื่อบาทหลวงเดินทางมาถึงบ้านของเขา เซลินโดถามคำถามหลายข้อ เกี่ยวกับรูปนักบุญต่างๆ และเรื่องวันสะบาโต

บาทหลวงตอบว่า “ลูกเอ๋ย เพียงแต่ขอให้ลูกเชื่อเท่านั้น นั่นก็เพียงพอแล้วลูกเอ๋ย” โดยที่บาทหลวงไม่กล่าวอ้างข้อพระคัมภีร์ หรือเหตุผลอื่นใด...

เซลินโด ไม่มีความแน่ใจ หลังจากที่เขาได้อ่านพระคัมภีร์หลายรอบ เขาเชื่อว่า ความเชื่อต้องได้รับการสนับสนุนด้วยการกระทำ เขาจึงตัดสินใจรับบัพติศมาเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส”

สี่ปีต่อมาเซลินโดได้กลายเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นในการเป็นพยาน และงานรับใช้ในคริสตจักรในโบสถ์แอดเวนติสตีมอร์ตวันออก

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างโรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสแห่งแรกในเมืองหลวงของประเทศติมอร์ตะวันออก ที่เมืองดิลี

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ถวายเงินในโรงเรียนวันสะบาโต เพื่อช่วยส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในต่างแดนในไตรมาสนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระคริสต์เจ้า... อาเมน

ข้อมูลด่วน

- อาหารประจำชาติของชาวติมอร์ตะวันออก เป็นอาหารประเภทปลาปรุงโดยใช้ปลาทะเล ผสมกับพริกและเครื่องเทศอื่นๆ จากนั้นห่อด้วยใบตองจากต้นกล้วย แล้วนำไปนึ่งด้วยไอน้ำ
- สอดคล้องกับตำนานที่เล่าขานมา ประเทศติมอร์ตะวันออกก่อตัวเป็นเกาะขึ้นมา เพื่อเป็นการตอบแทนคุณเด็กชาย ผู้ช่วยจระเข้ตัวหนึ่งที่กำลังป่วยหนัก ประชากรของติมอร์ตะวันออก เชื่อว่าเป็นลูกหลานเผ่าพันธุ์ดั้งเดิมของเด็กคนนั้น
- สัตว์ป่าของติมอร์ ตะวันออก รวมไปถึงตัว “คัสคัส” (สัตว์ที่มีกระเป๋าที่หน้าท้อง เหมือนจิงโจ้) ลิง กวาง, ชะมด (ตัวคล้ายแมว) งู และ จระเข้

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 15 ธันวาคม 2018

ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

เล่าโดย โยโย ชิมเรย์ วัย 33 ปี...ประเทศไทย

โยโย ชิมเรย์ เป็นชาวอินเดีย อายุ 33 ปีทำงานเป็นครูสอนโรงเรียนนานาชาติชั้นมัธยมปลายที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย ได้พบรัก และแต่งงานกับ คาร์ลาครูสาวชาวฟิลิปปินส์สอนที่โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติส-โคราช เมืองใหญ่เมืองแรกของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 260 กิโลเมตร ทั้งสองมีบุตรชายคนหนึ่ง บุตรชายอาศัยอยู่กับมารดาที่โคราช

โยโย สอนในโรงเรียนนานาชาติของเอกชน ในตอนกลางคืนอีกงานหนึ่ง เขาจึงมีรายได้ดี โยโยคิดว่าจะอดทนแยกกันอยู่อย่างนี้ไปก่อนสักระยะหนึ่ง เพื่อเก็บเงินได้สักก้อนหนึ่ง ค่อยมาคิดกันว่า จะให้ภรรยาย้ายมาหางานทำที่กรุงเทพฯ หรือเขาลาออกจากงานที่กรุงเทพฯ ไปหางานทำที่โคราช

แต่เมื่อเวลาผ่านไปโยโยไม่ชอบสภาพการที่เขา และภรรยาแยกกันอยู่ โยโย ไม่เคยคิดว่าชีวิตแต่งงานจะทำให้ชีวิตยุ่งยากขนาดนี้ แม้ว่าเขาจะหาเงินได้มาก เมื่อเลิกงานเย็นวันศุกร์เขาต้องขับรถห้าชั่วโมงกว่าจะได้พบหน้าภรรยาและลูกที่โคราช ตกเย็นวันอาทิตย์ก็ขับรถกลับกรุงเทพฯ ต้องใช้เวลาประมาณห้าชั่วโมงเหมือนเที่ยวไป แต่ในช่วงวันสุดสัปดาห์ที่คนออกต่างจังหวัดกันมาก เย็นวันอาทิตย์พวกเขากลับเข้ากรุงเทพฯ ในกรณีนั้นโยโย ก็ต้องใช้เวลามากกว่าห้าชั่วโมงกว่าจะถึงที่พักในกรุงเทพฯ

ด้วยเหตุนี้โยโยตัดสินใจลาออกจากงานที่มีรายได้ดีที่กรุงเทพฯ และไปที่โคราชเพื่อจะได้อยู่กับภรรยาและลูกทุกวัน เมื่อไปถึงโคราชเขาไปหางานครูสอนหนังสือตามโรงเรียนต่าง ๆ แต่ด้วยเหตุผลบางประการเขาหางานทำไม่ได้ โยโยคิดว่าเขามีคุณสมบัติที่จะเป็นครูสอน และทำงานอะไรได้อีกหลายอย่าง แต่ไม่มีใครรับเขาไว้ทำงานที่โคราช

เวลาผ่านไปสามปีโดยที่โยโยไม่มีงานทำที่โคราช เขาต้องพึ่งเงินที่เก็บไว้ขณะที่ทำงานที่กรุงเทพฯ และเงินเดือนของภรรยา อาจจะเป็นเพราะเกิดความยากลำบากในชีวิต ในวันหนึ่งทำให้โยโยคิดว่าตลอดเวลาที่ผ่านมามีอะไรเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในชีวิต เขามุ่งหาเงินเพื่อสร้างฐานะใช้ใหม่ เขาดำเนินชีวิตแบบประนี ประนอม ไปนมัสการที่โบสถ์เฉพาะวันทีว่าง เขาเองเกิดในครอบครัวศาสนาจารย์ เขาไปนมัสการที่โบสถ์ตั้งเป็นเด็ก และวัยรุ่น แต่พอเรียนจบมหาวิทยาลัยออกมาทำงาน ชีวิตของเขาเริ่มห่างไกลจากพระเจ้าออกไปทุกขณะ สิ่งดีสิ่งเดียวที่เขามีขณะนี้คือได้แต่งงานกับหญิงที่เป็นคริสเตียนแอดเวนติส

ในที่สุดโยโยตัดสินใจอธิษฐานสารภาพผิดต่อพระเจ้า ที่เขาเห็นห่างจากพระองค์ และในเวลาเดียวกันขอพระเจ้าทรงช่วยให้หางานทำได้ที่โคราช โยโยอธิษฐานอย่างนี้ทุกวันสองเดือนติดต่อกัน ยังไม่เห็นมีผลอะไรเกิดขึ้น โยโยรู้สึกท้อใจมากเขาระบายออกมาว่า “ผมเคยทำงาน และทุกคนมองเห็นความสำคัญ ตอนนี้ผมเป็นเหมือนคนไม่คุณค่าอะไร”

หลังจากวันที่ผมรู้สึกว่าคุณค่า อาจารย์ใหญ่โรงเรียนนานาชาติแอดเวนติสโคราชได้เรียกผมไปพบ และพูดว่า “เรามีตำแหน่งครูสอนคอมพิวเตอร์ว่างลงพอดี เพราะครูที่สอนอยู่ก่อน เป็นมิชชันนารีอาสา และถึงเวลาเดินทางกลับ คุณมีคุณสมบัติทางคอมพิวเตอร์เกินที่เราต้องการเสียอีก คุณยินดีจะรับสอนไหม แต่ทางโรงเรียนจะจ่ายอัตราจ่ายค่าใช้จ่ายของมิชชันนารี ซึ่งประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ของอัตราเงินเดือนครูสอนทั่วไป...ในเวลานั้นผมคิดว่า ผมว่างงานมาตั้งสามปี ไม่มีรายได้เข้ามาอยู่ได้ ตอนนี้

ผมมีโอกาสดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือสถาบันของพระเจ้า...ผมจึงตอบตกลงในเวลาไม่กี่นาทีว่า ผมจะมาสอนคอมมิวนันวันจันทร์หน้าตามที่โรงเรียนต้องการครับ”

เวลาผ่านไปสามสัปดาห์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบอกกับโยโยว่า “ทางโรงเรียนจะจ้างคุณในอัตราของครูเต็มเวลา โดยจะเพิ่มงานให้ด้วยอีกอย่างคือ “เป็นผู้จัดการฝ่าย ไอ.ที. ของโรงเรียนอีกตำแหน่งหนึ่ง”

เวลาผ่านมามีอีกหกเดือน ภรรยาของผมถึงกำหนดคลอดลูกคนที่สอง หลังคลอดเธอขอเลี้ยงลูกเองอย่างน้อยหนึ่งปี ตกลงเป็นอันว่าตอนนี้ผมเป็นเลี้ยงดูครอบครัว และจ่ายค่าใช้จ่ายทุกอย่างของครอบครัวตามลำพัง “แต่เราก็มีอาหารบนโต๊ะไม่เคยขาด ทำให้ผมรู้สึกอึ้งจรรยไจมาก ผมมีความเชื่อมากอย่างนี้จากที่ไหน ขณะที่เมื่อก่อนเหตุใดจึงไม่มีความเชื่อเช่นนี้”

ข้อพระคัมภีร์ที่โยโยชื่นชอบที่สุดคือ ฟิลิปปี 4:13 ซึ่งมีข้อความว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

โยโย กล่าวเป็นพยานเสมอว่า “ตอนนี้ผมมีความสุขมาก ผมมีความพึงพอใจสภาพของการใช้ชีวิตที่เป็นอยู่ และผมกำลังทำงานในโรงเรียนของคริสตจักร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในพันธกิจยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยโรงเรียนนานาชาติแอ๊ดเวนตีสโคราช ประเทศไทย ซึ่งต้องการขยายจากเกรด 9 เพื่อให้ถึงเกรด 12 เพื่อที่จะรองรับนักเรียนได้มากขึ้น ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ถวายเงินเพื่อช่วยส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในประเทศไทยในไตรมาสนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า... อาเมน

ข้อมูลด่วน

- คริสตจักรเซเวนธ์แอ๊ดเวนตีสในประเทศไทยมีโบสถ์ 52 แห่ง มีสมาชิก 15,385 คน ขณะที่ประชากรมี 65,323,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน แอ๊ดเวนตีส 1 คน เท่ากับประชากรทั่วไป 4,245 คน
- งานของคริสตจักร เอส.ดี.เอ. เริ่มขึ้นท่ามกลางคนจีนก่อนหลายปี คนไทยคนแรกที่รับบัพติสมาในปี 1925 ในเวลาต่อมาได้เป็นผู้ช่วย ผู้จัดการของ “โรงพยาบาลกรุงเทพฯ และ แชนนิตาเรียม”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 22 ธันวาคม 2018

การอธิษฐานเพื่อน้องสาวที่หายไป

เล่าโดย แอน พงษ์จันทร์ วัย 38 ปี...ประเทศไทย

แอนไม่เคยตั้งใจว่าเธอเองจะกลายเป็นคริสเตียน แอนเติบโตมาจากคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เธอชอบไปทำบุญที่วัด โดยคิดว่าการทำบุญจะทำให้ชีวิตภายนอกของเธอมีโชคดีกว่าคุณแม่ ที่เป็นมายเพราะสามี คือคุณพ่อของแอนได้หย่าร้างไป ในช่วงเทศกาลต่างๆ ของวัดแอนชอบไปช่วยจัดดอกไม้เพื่อเตรียมงานจนดึก แอนก็จะนอนบนศาลาร่วมกับหญิงผู้สูงอายุอื่นๆ ที่ไปช่วยงานวัดในการเตรียมความพร้อมต่างๆ

แอนคิดว่าเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปลายก็จะสมัครเป็นนักศึกษาของ ม. รามคำแหง ซึ่งสามารถเรียนอยู่ที่บ้านได้ ขณะเดียวกันก็ทำงานหาเงินไปด้วย เมื่อวันสอบก็จะนั่งสอบกับนักศึกษา ม.รามอื่นๆ ที่อยู่ในจังหวัดเดียวกัน แต่อยู่มาวันหนึ่งแอนได้ยินเกี่ยวกับวิทยาลัยมิชชั่น (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย-แปซิฟิก) ซึ่งเป็นของคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ตั้งอยู่ที่ อ.มวกเหล็ก จ.สระบุรี ที่สำคัญวิทยาลัยดังกล่าว นอกจากมีโอกาสให้นักศึกษาที่ขาดทุนทรัพย์สามารถกู้ยืมเงินเรียนจากโครงการ กยส. แล้วยังมีรายการชั่วโมงทำงานให้นักศึกษาทำเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาได้ด้วย วิทยาลัยแห่งนี้ อยู่ห่างจากจังหวัดที่แอนอยู่โดยรถประจำทางวิ่งประมาณ 15 ชั่วโมง

แอนให้เหตุผลกับคุณแม่ว่า “เราไม่มีเงิน และหนุต้องการเรียนให้สำเร็จปริญญา...หนุต้องการไปเรียนที่สถาบันแห่งนี้ ซึ่งหนุได้ยินมาว่าคนที่เรียนจบมาพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง”

แอนเดินทางมาเรียนที่วิทยาลัยมิชชั่นดังที่ตั้งใจไว้ แอนทุ่มเทกับการเรียน และทำงานอย่างหนัก และไม่มีเวลาสนใจในพระเจ้าเลย วันสะบาโตแอนไปร่วมโรงเรียนวันสะบาโต เพื่อเพิ่มทักษะในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ แอนได้ฟังคำพยานของผู้ที่เชื่อในพระเจ้าเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับอำนาจของคำอธิษฐาน

“พระเจ้าทรงสามารถทำการอัศจรรย์สำหรับใครก็ได้” ครูที่สอนบทเรียนวันสะบาโตกล่าว “ขอเพียงคุณมีความไว้วางใจในพระเจ้า เชื่อฟังพระองค์ และทำการอธิษฐาน พระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานนั้น”

แอนคิดกับตนเองว่า “ฉันคงหมดโอกาสที่จะอธิษฐาน เพราะฉันไม่เชื่อในพระเจ้า !”

การอธิษฐานครั้งแรก

ในช่วงหยุดภาคฤดูร้อน ก่อนเปิดเรียนสองวัน แอนและคุณแม่เดินทางเข้ามาในตัวจังหวัด คุณแม่ขอเดินไปเยี่ยมญาติซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ส่วนแอนอยากไปเดินในห้างสรรพสินค้าเปิดใหม่ โดยนัดกันที่สถานีรถประจำทางเวลาเวลา 16.30 น. และรถทัวร์ออกเดินทาง 18.00 น. แต่เมื่อถึงเวลานัดหมายแอนไม่พบคุณแม่ที่สถานีรถ บ.ช.ส. ทั้งแอน และคุณแม่ไม่มีมือถือที่สามารถโทรหากัน แอนรอคุณแม่อย่างเป็นทุกข์ใจ จนกระทั่ง 17.00 น. แอนมีความวิตกกังวลมาก ทำให้คิดถึงทางออกเรื่องคำสอนเรื่องการอธิษฐานของครู แอนจึงพยายามทดลองดู

“โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าต้องการกลับไปยังสถาบันของพระองค์ เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักพระองค์มากขึ้น โปรดให้ข้าพเจ้าพบกับคุณแม่ของข้าพเจ้าด้วย...ในนามพระเยซู...อาเมน” เมื่อแอนเปิดตาจากการอธิษฐาน แอนเห็นคุณแม่ลงจากรถสามล้อเดินเข้ามาที่สถานี บ.ช.ส. อย่างไม่น่าเชื่อ สิ่งที่น่าอัศจรรย์คือตามตัวโดยสารรถบัสเวลาได้ผ่านไปแล้ว 35 นาที หมายถึงแอนต้องจ่ายเงินซื้อตั๋วอีกครั้ง แต่เมื่อแอนเอาตั๋วที่ซื้อไว้ไปแสดงที่พนักงานตัว

พนักงานตัวบอกว่า “รถคันที่หนูจะนั่ง ยังไม่เข้ามาจอดที่สถานี เพราะเครื่องยนต์เกิดทำงานไม่ปกติ ต้องเปลี่ยนอะไหล่บางตัว ตอนนี้อธิบดีคันนั้นซ่อมเสร็จแล้วกำลังเดินทางมาจากอู่ อีกไม่เกิน 15 นาทีจะมาถึง เมื่อรถบัสคันนั้นเข้ามาจอด ให้หนูขึ้นไปนั่งบนที่นั่งที่ปรากฏบนตัวนั้นได้เลย”

แอนกล่าวเป็นพยานในโอกาสต่อมาว่า “ฉันรู้สึกอัศจรรย์ใจ...นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมีประสบการณ์ในอำนาจของการอธิษฐาน”

กระนั้นแอนก็ยังไม่ต้องการเป็นคริสเตียน

การอธิษฐานครั้งที่สอง

คุณแม่ย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ เพื่อจะได้อยู่กับน้องสาวของฉันทันซึ่งเป็นวัยรุ่นที่ไปอยู่กรุงเทพฯ วันหนึ่งคุณแม่โทรมาพร้อมกับเสียงร้องไห้ว่า “น้องของหนูหายไป” แม่กลัวใจมาก ไม่ทราบจะตามน้องที่ไหน

แอนก็เป็นทุกข์ร้อนใจ ลาอาจารย์เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปช่วยตามหาน้องสาว โดยเฉพาะไปปลอบใจคุณแม่ “แอนบอกทุกคนในภายหลังตลอดเวลาที่นั่งบนรถบัส ฉันทอธิษฐานต่อพระเจ้าหลายสิบเที่ยว โดยจำคำของอาจารย์ที่สอนเรื่องการอธิษฐานว่า “อธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ปราศจากข้อสงสัย และขอในนามพระเยซู..และจบด้วยคำว่า..อาเมน แล้วพระเจ้าจะเปิดทางให้”

เมื่อเดินทางไปถึงกรุงเทพฯ ได้พบกับคุณแม่ คุณแม่บอกว่า “น้องได้หนีออกจากบ้านไปตั้งแต่ตอนเย็นวานนี้ และไม่กลับมาจนบัดนี้...แอนออกไปหาน้อง เดินไปเรื่อย ๆ คำมีดก็กลับบ้านนอน วันรุ่งขึ้นออกไปเดินหาใหม่ ขณะเดียวกันเมื่อถึงที่พักผู้โดยสารรถเมล์ก็หยุดอธิษฐานไปด้วย...ในเย็นวันที่สาม คิดขึ้นได้ว่ามีเพื่อนบอกว่าถ้าคนหายผ่านไป 48 ชั่วโมง จึงไปแจ้งว่าคนหาย ให้...ตอนนั้นคิดว่าจะไปที่สถานีตำรวจ แต่จะกลับไปหาคุณแม่ก่อน...ว่าที่พักคุณแม่อยู่ในเขตสถานีตำรวจอะไร พอลงจากรถเมล์เป็นตลาดขายอาหารสำเร็จ และมีแผงเสื้อผ้าวัย ขณะที่กำลังกวาดสายตาดูเสื้อผ้าที่แขวนไว้บนราว หญิงสูงอายุคนหนึ่งมาแตะที่ไหล่จากด้านข้างพูดขึ้นว่า “หนูกำลังตามหาใครอยู่หรือ?” แอนตอบว่า “หนูไม่ได้กำลังมองหาใคร...หนูกำลังจะกลับบ้านไปหาแม่”

หญิงชราอยู่ในความเงิบสักครู่หนึ่งแล้วพูดกับแอนว่า “หนูกลับบ้านไปหาแม่ได้แล้ว บอกกับแม่ด้วยว่าน้องของหนูปลอดภัย...ไม่รู้งี้ อย่างช้าเข้าวันมะรืนนี้ น้องของหนูจะกลับมาหาแม่” หญิงชราบอกเสร็จแล้วเดินออกไปช้าๆ

แอนกลับบ้านและบอกกับคุณแม่ตามที่หญิงสูงอายุคนนั้นบอก...

สองวันต่อมา น้องสาวของแอนได้กลับบ้านบ้านมา คุณแม่ให้แอนไปที่ตลาดเย็น เพื่อไปขอบคุณหญิงสูงอายุคนนั้นนั้น แต่แอนไม่พบหญิงสูงอายุที่บอกข่าวดีเลย แอนเชื่อว่านี่เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า ที่แปลงกายมาบอกข่าวดี กับแอนและแม่

คำตอบสำหรับคำอธิษฐานที่แอนได้รับอย่างน่าทึ่ง ทำให้จิตใจของแอนอ่อนโยนลง และเธอขอศึกษาพระคัมภีร์กับศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ของวิทยาลัยที่เธอศึกษาอยู่ และในปลายปีการศึกษานั้นก็ได้รับบัพติศมาเมื่อแอนสำเร็จการศึกษาออกมา แอนปรารถนาจะอุทิศตนรับใช้พระเจ้า และแอนได้รับบรรจุครูสอนในโรงเรียนหลายปี ปัจจุบันแอนเป็นครูใหญ่ของ “โรงเรียนแอ๊ดเวนตีสนานาชาติโคราช” (AIM = Adventist International Mission School, At Korat) โรงเรียนแห่งนี้มีจากชั้นอนุบาล ถึงเกรด 9 มีนักเรียนรวม 150 คน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะช่วยแอ๊ดเวนตีสนานาชาติโคราช สร้างอาคารเรียนในพื้นที่ใหม่ เพื่อให้สามารถขยายถึงเกรด 12 และรับนักเรียนได้มากขึ้น ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่

ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าทั่วโลก ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า... อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศไทยเป็นประเทศเดี่ยวใจภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ไม่เคยตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตก ในภาษาไทย และเป็นชื่อของประเทศด้วย มีความหมายในภาษาไทยว่า “ประเทศไทย” หมายถึง “ดินแดนแห่งอิสระ”
- ในประเทศไทยคุณจะพบสัตว์ที่มีขนาดเล็กที่สุด และใหญ่โตที่สุด สัตว์มีปีกเล็กที่สุดคือค้างคาวบัมเบิลบี และสัตว์น้ำที่ใหญ่ที่สุด ฉลามวาฬ
- เมืองหลวงของประเทศไทย คือกรุงเทพมหานคร มีประชากรอาศัยอยู่เกือบ 15 ล้านคน

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

รายการวันสะบาโตที่สิบสาม

วันที่ 29 ธันวาคม 2018

เพลงเปิด	“สุขสันต์ที่สุด”	เลขที่ 252
ประธานกล่าวต้อนรับ		ประธานฯ หรือผู้นำ ร.ร. สะบาโต
อธิษฐาน		
รายการ	“อารมณ์ร้อนแห่งความยุ่งยาก” และ “บทเรียนของความโกรธ”	
เงินถวาย		
เพลงปิด	“ขอเป็นตามพระทัย”	เลขที่ 171
ผู้อธิษฐานปิด		

ผู้ร่วมในรายการ: ไม่ต้องท่องบท (ข่าวมิชชัน) แต่อ่านให้เข้าใจหลายเที่ยว ถ้าจะให้ดีทำการฝึกซ้อมก่อนสัก 1-2 รอบ ก็จะทำให้ผู้เล่ารู้สึกสบายใจขณะที่เล่าข่าว และอาจเพิ่มความรู้สึกได้บางตอน ตามที่เห็นเหมาะสม

อารมณ์ร้อนแห่งความยุ่งยาก

ข่าวต่างแดนสำหรับไตรมาสนี้เราได้ฟังข่าวจากประเทศเมียนมาร์ กัมพูชา อินโดนีเซีย ดิมอร์ตะวันออก และประเทศไทย วันนี้เราจะได้ฟังอีกเรื่องหนึ่งจากประเทศไทย

จากวัยเด็ก แอนเป็นคนหัวดี และต้องดิ้นรนต่อสู้กับการควบคุมอารมณ์ของเธอเอง เธอเกือบเรียนไม่จบชั้นมัธยมปลาย เพราะวันหนึ่งครูได้ทำให้แอนในบางสิ่ง แต่แอนไม่ยอมรับ และต่อว่าครูว่าเป็นคนไม่ยุติธรรม เรื่องนี้ลงท้ายครูสอนได้นำเรื่องไปรายงานอาจารย์ใหญ่ และอาจารย์ใหญ่เรียกแอนไปอบรม โดยบอกกับแอนว่าไม่ควรพูดต่อว่าครูเช่นนั้น และบอกให้เธอไปขอโทษครูคนนั้น ซึ่งแอนเกือบไม่ไปขอโทษเพราะคิดว่าเธอพูดความจริง แต่ยั้งดีที่มีสติไปขออภัยจากครูคนนั้น

วันหนึ่งแอนนำรถมอเตอร์ไซด์ของคุณแม่ไปขี่ ทุ้ๆที่แม่เคยห้ามไว้เพราะวัยรุ่นขี่มอเตอร์ไซด์มักขาดความรอบคอบ และมีวัยรุ่นที่บาดเจ็บ และแม่แต่เสียชีวิตไปจำนวนมากในแต่ละปีเพราะวัยรุ่นมักประมาท และใจร้อน ชอบขี่รถมอเตอร์ไซด์เร็ว เมื่อคุณแม่ห้ามเช่นนั้น แอนรู้สึกโกรธจึงหาเลื่อยตัดเหล็กมาตัดโช้รถมอเตอร์ไซด์ของคุณแม่

ดังนั้นเมื่อแอนเดินทางมาศึกษาที่วิทยาลัยมิชชัน (ปัจจุบันมหาวิทยาลัย เอเชียแปซิฟิก) คุณแม่ได้ตามมาส่งแอนถึงหอพักของวิทยาลัย และนอนพักด้วยสองคืน เพื่อให้แน่ใจว่า แอนจะไม่แผลงฤทธิ์เหมือนที่เคยเป็นมา ก่อนเดินทางกลับบ้านคุณแม่เน้นแล้วเน้นอีก แอนต้องใจเย็นลง แอนต้องระงับอารมณ์ร้อน ควบคุมปากไว้ไม่ให้ทำอะไรใครตรงๆ จนคนอื่นรับไม่ได้ อะไรที่ยอมได้ให้ยอมเพื่อสันติสุข

ที่จริงแอนเองก็รู้ว่าเธอมีข้อบกพร่องอะไร เมื่อเพื่อนๆ ถามว่าคุณแม่ตามมาส่งเธอ คุณแม่คงเป็นห่วงเธอมากใช่ไหม แอนตอบว่า “คุณแม่ไม่คอยไว้ใจฉัน เพราะฉันมีอารมณ์ร้อน เมื่อฉันมีอารมณ์ฉันก็จะพูด หรือทำอะไรตามที่ต้องการ ไม่มีความยั้งคิด คุณแม่เป็นห่วงว่า ไม่เพียงฉันจะเรียนไม่จบ แต่ปลายทางของฉันอาจต้อง

เข้าไปอยู่ในเรือนจำ เพราะเมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นที่ฉันไม่พอใจ ฉันอาจไปทำร้ายคู่กรณีเข้า และต้องได้รับโทษ ถึงต้องเข้าไปอยู่ในคุก

ขอบคุณพระเจ้า แอนได้เรียนรู้การอธิษฐานในวิทยาลัยมิชชัน ระหว่างที่เธอกำลังศึกษาอยู่ และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธออย่างน่าระทึกใจ หลังจากที่เรียนสำเร็จจากวิทยาลัย ได้รับใบปริญญาบัตรแล้วแอนได้ถวายจิตใจของเธอแด่พระเยซูคริสต์ และได้รับบัพติศมาเป็นคริสเตียน

เพื่อนที่ไม่เป็นคริสเตียนกล่าวเยาะเย้ยแอน ที่แอนตัดสินใจรับบัพติศมาเป็นคริสเตียน

คนหนึ่งเยาะเย้ยว่า “แอน เธอนี้โง่จริงที่ตัดสินใจอย่างนี้”

อีกคนว่า “แอนเธอรู้หรือเปล่า..เธอไปรวมกลุ่มกับพวกลัทธิ” เพื่อนคนอื่นๆ ก็ว่าต่างๆ นาๆ

แอนตอบพวกเขาไปว่า “ฉันไม่โง่หรอก ฉันตัดสินใจถูกแล้ว เพราะฉันไม่เพียงได้รับความจริงจากพระคัมภีร์ แต่ฉันมีประสบการณ์การตอบคำอธิษฐานจากพระเจ้าด้วย...ดังนั้นไม่ว่าเพื่อนจะว่าอย่างไร ฉันไม่หวั่นไหว แต่ฉันจะเป็นคนหนึ่งที่ติดตามพระเจ้าตลอดไป”

แต่ปัญหาใหญ่เป็นปัญหามาจากที่บ้าน คุณแม่ของฉันรู้สึกโกรธที่ฉันละทิ้งความเชื่อ ความศรัทธาที่ฉันและคุณแม่มีมาแต่ดั้งเดิม และคุณแม่พยายามพูดหลายอย่าง อ้างเหตุผลรอบด้านเพื่อให้ฉันเลิกใจ และหันกลับมาเชื่อถือตามทางของบรรพบุรุษ ทั้งขัดขวางไม่ให้ฉันไปโบสถ์ คุณแม่บังคับให้ฉันไปนอนที่วัด โดยหวังว่าบรรยากาศเดิมๆ ตอนที่ฉันเป็นเด็กที่ฉันมีความเชื่อศรัทธาจะกลับมา

แอนปฏิเสธอย่างแข็งขันที่คุณแม่ออกคำสั่งให้เขียนจดหมายถึงพระฆงค์ที่ครอบครักราบไหว้ โดยให้ฉันสารภาพผิดว่าฉันได้หลงไป บัดนี้ฉันได้กลับมาเชื่อศรัทธาอย่างเดิมแล้ว...ฉันได้บอกกับคุณแม่อย่างจริงใจและจริงจังว่า “ขณะนี้หนูเชื่อศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น และจะเชื่อตลอดไป”

“ถ้าอย่างนั้นเธอไม่ต้องไปไหน อยู่แต่กับบ้านเท่านั้น แม่มีปัญญาเลี้ยงดูเธอได้” คุณแม่ออกคำสั่งแข็งขัน

ที่จริงแอนสามารถเปิดหน้าต่าง และใช้ผ้าปูที่นอนพันเป็นเชือกหย่อนตัวลงหน้าต่างห้องใต้ หรือไม้ใช้ทำถีบประตูจนพัง แต่แอนไม่ทำ ไม่เหมือนแอนคนเก่า แอนไม่เสียอารมณ์เหมือนเมื่อก่อน แอนทำงานบ้านนั้นนี้ไปเรื่อยๆ และเมื่อไม่ทำอะไรก็นั่งอ่านพระคัมภีร์อย่างสงบ แม้ว่าแอนจะไม่เข้าใจทุกสิ่งที่เธออ่าน แต่แอนได้พบถ้อยคำที่ให้การหนุนใจเธอได้อย่างประหลาด

วันหนึ่งคุณแม่ได้เฝ้าถามแอนอีกครั้งว่า “ตกลงเธอจะกลับไปนับถือศรัทธาในพระองค์เดิมตั้งแต่เธอเป็นเด็กใช่ไหม?”

“ไม่ค่ะ คุณแม่” แอนตอบ “ตอนนี้หนูได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าจนหมดทุกห้องหัวใจแล้ว...หนูเสียใจค่ะ คุณแม่”

“ก็ดีเหมือนกัน” คุณแม่พูด “ถ้าอย่างนั้นลูกก็กลับไปเข้าโบสถ์ของลูกได้”

แอนมีความชื่นชมยินดี เดินทางไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส และรู้สึกแปลกใจ ที่คุณแม่ขอร่วมเดินทางไปด้วยกันเธอ

สิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น ความโกรธของคุณแม่ได้สลายไป ใบหน้าเธอมีความสุข ยิ้มแย้มแจ่มใส หลายวันต่อมาคุณแม่บอกกับแอนถึงเหตุผลที่คุณแม่มีความสุขว่า

“แม่ไม่ทราบจะกล่าวขอบคุณใคร บรรดาอาจารย์ที่สอนลูกในวิทยาลัย หรือขอบพระคุณพระเจ้า...ที่ทำให้แม่มีลูกสาวคนใหม่

แอนตอบคุณแม่ว่า “ขอให้คุณแม่ขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงใช้อำนาจของพระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจ จิตวิญญาณของหนู....ส่วนคุณอาจารย์ก็มีส่วนรองลงมา ให้แม่ขอบคุณพวกอาจารย์ด้วยก็แล้วกัน”

ปัจจุบันแอนเป็นครูใหญ่ของ “โรงเรียนมิชชันแอ็ดเวนตีสนานานาชาติ” ซึ่งมีตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงเกรด 9 มีนักเรียนรวม 150 คน โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ที่ จ.นครราชสีมา

บทเรียนแห่งความจนเจียว

“นี่เป็นถ้อยคำของ แอน พงศ์จันทร์ เป็นผู้เขียนขึ้นเอง”

พระเจ้าทรงรักข้าพเจ้ามากมาย เพื่อนคนหนึ่งของข้าพเจ้าย้ายไปอยู่ประเทศออสเตรเลีย และขอให้ฉันไปเยี่ยมคุณพ่อ-คุณแม่ของเธอ ซึ่งอยู่ในประเทศไทยเป็นครั้งคราว

บ้านของคุณพ่อ-คุณแม่ของเพื่อนบังเอิญอยู่ไกลจากที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ ข้าพเจ้าต้องดูแผนที่ เพื่อจะทราบทิศทาง และจะเดินทางไปถึงได้อย่างไร สำหรับการเดินทางเที่ยวแรก ข้าพเจ้าจัดเสื้อผ้าลงกระเป๋าสะพายหลัง ส่วนมือสองข้างก็หิ้วถุงพวกเครื่องกระป๋อง และของแห้งเพื่อนำไปฝาก ข้าพเจ้าเรียกรถตุ๊กตุ๊กให้ไปส่งยังสถานีรถขนส่ง รถตุ๊กตุ๊กวิ่งไปได้หน่อยหนึ่งเครื่องรถเกิดเสีย คนขับบอกข้าพเจ้าว่า “ผมไปส่งคุณไม่ได้แล้ว จะให้ผมเรียกแท็กซี่อีกคันให้ไหม”

รถแท็กซี่คันที่สองรับข้าพเจ้าขึ้นรถของเขา แต่แท็กซี่คันนั้นพาไปผิดที่ ข้าพเจ้าจึงต้องเรียกแท็กซี่เป็นคันที่สามกว่าจะเดินทางไปถึงสถานีรถบัส

ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาถึงสองชั่วโมงในแท็กซี่ ก่อนจะเดินทางถึงสถานีรถประจำทาง ฉันรู้สึกหงุดหงิด และเสียอารมณ์มาก เมื่อไปถึงสถานีข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดกับใครอีกต่อไป

พนักงานคนหนึ่งที่สถานีขนส่ง เดินรี่เข้ามาถามข้าพเจ้า “คุณจะเดินทางไปไหนครับ?”

ข้าพเจ้าตอบไปว่า “ฉันจะบอกกับคุณในภายหลัง”

สักครู่หลังจากอารมณ์จนเจียวของข้าพเจ้าเย็นลง ข้าพเจ้าเดินไปซื้อตั๋วรถบัสหนึ่ง และนั่งรถประจำทางคันต่อไป

ในระหว่างการเดินทางบนรถบัสไปเยี่ยมคุณพ่อ-คุณแม่ของเพื่อน เราผ่านรถบัสที่ประสบอุบัติเหตุร้ายแรง รถบัสพังเสียหายอยู่ข้างทาง คนขับรถบัสจอดรถลงไปถ่ายภาพของรถบัสคันนั้น และเขาบอกกับพวกเรา ซึ่งเป็นผู้โดยสารว่า “มีผู้โดยสารหลายคนเสียชีวิตจากอุบัติเหตุในครั้งนี้...รถบัสคันนี้ เป็นรถบัสคันที่ออกเดินทางก่อนหน้าเรานั่นเอง !”

ในครุนั้นข้าพเจ้าตระหนักว่า ถ้าวรถตุ๊กตุ๊กที่ข้าพเจ้านั่งเครื่องไม่เสีย รถแท็กซี่คันที่สองที่ข้าพเจ้านั่งไม่ไปส่งผิดที่ ข้าพเจ้าคงมาทันได้ขึ้นรถบัสคันที่ประสบอุบัติเหตุ...ข้าพเจ้าเดินทางมาไม่ทันรถบัสคันนั้นเพราะข้าพเจ้าเสียเวลาไปกับเดินทางบนแท็กซี่

ฝ่ายคุณพ่อ-คุณแม่ของเพื่อน ที่ทราบการเดินทางมาเยี่ยมของข้าพเจ้า เมื่อได้ยินข่าวอุบัติเหตุทางวิทยุต่างพากันวิตกกังวลมาก สงสัยว่าข้าพเจ้านั่งมากับรถบัสคันที่เกิดอุบัติเหตุหรือเปล่า ทั้งสองต่างดีใจ และรู้สึกผ่อนคลายเมื่อได้พบหน้าข้าพเจ้า

ฝ่ายคุณแม่ของเพื่อนพูดว่า “เราทั้งสองรู้สึกเป็นกังวลมาก เพราะเราคิดว่าลูกนั่งอยู่บนรถคันนั้น !”

“พระเจ้าแสนดี” ข้าพเจ้ากล่าว และเล่าเรื่องความล่าช้าบนรถแท็กซี่ให้ทั้งสองท่าน ซึ่งยังไม่เป็นคริสเตียนฟัง ว่าข้าพเจ้าเสียเวลาเพราะแท็กซี่อย่างไร

ผู้เป็นพ่อกล่าวสรุปว่า “ว้าว พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่จริง ๆ ! พระองค์ทรงส่งทูตสวรรค์ให้มาปกป้องลูกคนที่เชื่อในพระองค์ไว้ให้ปลอดภัย”

ข้าพเจ้าคิดในใจว่า “พระเจ้าทรงรักข้าพเจ้าจริงๆ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างอาคารใหม่ ในที่ดินซึ่งทางโรงเรียนพึงซื้อไว้เมื่อเร็วๆ นี้ เพื่อทางโรงเรียนจะขยายห้องเรียนไปถึงชั้น 12 (มัธยมปลาย) และสามารถรับนักเรียนได้มากขึ้น...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ที่ถวายเงินเพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศไทยในไตรมาสนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมไปถึงครอบครัวของท่านด้วย ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX